

УНИВЕРЗИТЕТ У БАЊОЈ ЛУЦИ
ФАКУЛТЕТ: ПРАВНИ

ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ

БАЊА ЛУКА

ПРИМЉЕНО: 12. 09. 2017.			
ОРГЈЕД	БРОЈ	ПРИЛОГИ	ВРИДНОСТ
	898		

ИЗВЈЕШТАЈ КОМИСИЈЕ
*о пријављеним кандидатима за избор наставника и сарадника у
званије*

I. ПОДАЦИ О КОНКУРСУ

Одлука о расписивању конкурса, орган и датум доношења одлуке:

Правни факултет Универзитета у Бањој Луци је донео Одлуку о упућивању иницијативе за расписивања конкурса за избор наставника број 12/3.45-I-5/17 од 19.01.2017. Сенат Универзитета у Бањој Луци је, на основу упућене иницијативе, донео Одлуку о расписивању конкурса за избор у наставника бр. 01/04-2.1018/17 од 05.07.2017. године.

Ужа научна/умјетничка област: Ауторско право и право индустриске својине
(предмет: Право интелектуалне својине)

Назив факултета: Правни факултет Универзитета у Бањој Луци

Број кандидата који се бирају: 1 (један)

Број пријављених кандидата: 2 (два)

Датум и мјесто објављивања конкурса: Конкурс је објављен 5. јула 2017. у дневним новинама „Глас Српске“ и на интернет страници Универзитета у Бањој Луци.

Састав комисије:

- а) Академик проф. др Витомир Поповић, редовни професор, Правни факултет Универзитета у Бањој Луци, предсједник,
б) Академик проф. др Радован Вукадиновић, редовни професор, Правни факултет Универзитета у Крагујевцу, члан,
в) Проф. др Душан Поповић, ванредни професор, Правни факултет Универзитета у Београду, члан.

Пријављени кандидати

- др Предраг Раосављевић
- доц. др Јелена Ђеранић

II. ПОДАЦИ О КАНДИДАТИМА

Прави кандидат

а) Основни биографски подаци:

Име (име оба родитеља) и презиме:	Предраг (-) Раосављевић
Датум и мјесто рођења:	-
Установе у којима је био запослен:	-
Радна мјеста:	-
Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима:	-

б) Дипломе и звања:

Основне студије	
Назив институције:	-
Звање:	-
Мјесто и година завршетка:	-
Просјечна оцјена из цијelog студија:	-
Постдипломске студије:	
Назив институције:	-
Звање:	-
Мјесто и година завршетка:	-
Наслов завршног рада:	-
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	-

Просјечна оцјена:	-
Докторске студије/докторат:	
Назив институције:	-
Мјесто и година одбране докторске дисертација:	-
Назив докторске дисертације:	-
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	-
Претходни избори у наставна и научна звања (институција, звање, година избора)	-

в) Научна/умјетничка дјелатност кандидата

Радови прије последњег избора/реизбора
(Навести све радове сврстане по категоријама из члана 19. или члана 20.)

.....
-
Радови послије последњег избора/реизбора
(Навести све радове, дати њихов кратак приказ и број бодова сврстаних по категоријама из члана 19. или члана 20.)

г) Образовна дјелатност кандидата:

Образовна дјелатност прије последњег избора/реизбора
(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство) сврстаних по категоријама из члана 21.)

.....
-
Образовна дјелатност послије последњег избора/реизбора
(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство) и број бодова сврстаних по категоријама из члана 21.)

д) Стручна дјелатност кандидата:

Стручна дјелатност кандидата прије последњег избора/реизбора
(Навести све активности сврстаних по категоријама из члана 22.)

.....
-
Стручна дјелатност кандидата (послије последњег избора/реизбора)
(Навести све активности и број бодова сврстаних по категоријама из члана 22.)

Други кандидат

а) Основни биографски подаци:

Име (име оба родитеља) и презиме:	Јелена (Лазар и Љиљана) Ђеранић
Датум и мјесто рођења:	26.02.1979., Београд
Установе у којима је био запослен:	Институт за упоредно право у Београду; од јануара 2012. године ангажована на Правном факултету Универзитета у Бањој Луци на предмету Право интелектуалне својине
Радна мјеста:	Виши научни сарадник; доцент
Чланство у научним и стручним организацијама или удружењима:	Члан Скупштине правника у привреди и члан Удружења правника Србије и Републике Српске

б) Дипломе и звања:

Основне студије	
Назив институције:	Правни факултет Универзитета у Београду
Звање:	Дипломирани правник
Мјесто и година завршетка:	Београд, 2003. године
Просјечна оцјена из цијelog студија:	9,54
Постдипломске студије:	
Назив институције:	Европски универзитетски центар Универзитета у Нансију (Француска); Магистарска диплома нострификована је на Правном факултету Универзитета у Београду (решење број: 06-613-1616/3 од 25. октобра 2006. године).
Звање:	Магистар правних наука
Мјесто и година завршетка:	Нанси, 2005. године
Наслов завршног рада:	„Демократија у Уговору о Уставу Европске уније“
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Међународно право
Просјечна оцјена:	11,15
Докторске студије/докторат:	
Назив институције:	Правни факултет Универзитета у Београду
Мјесто и година одбране докторске дисертација:	Београд, 2010. године
Назив докторске дисертације:	„Правни и политички облици

	повезивања држава унутар Европске уније“
Научна/умјетничка област (подаци из дипломе):	Међународно право
Претходни избори у наставна и научна звања (институција, звање, година избора)	Доцент, Правни факултет Универзитета у Бањој Луци, јануар 2012. године; Виши научни сарадник, Институт за упоредно право у Београду, март 2016. године

в) Научна/умјетничка дјелатност кандидата

Радови прије посљедњег избора/reизбора

(Навести све радове скрстане по категоријама из члана 19. или члана 20.)

1. „Облици интеграција у Европској унији“, *Странни правни живот*, 1-6/2006, 104 -120.

У овом раду аутор анализира различите правне и политичке облике интеграција, тј. повезивања и успостављања сарадње између одређеног броја држава чланица ЕУ. У првом делу рада представљени су постојећи облици сарадње држава чланица, као што су Економска и монетарна унија, Социјални протокол и Шенгенски споразум. У другом делу рада, размотрене су правне основе за успостављање сарадње између држава чланица унутар институционалног оквира Европске уније, тј. одредбе о близкој сарадњи. На основу Оснивачких уговора државе чланице које намеравају да успоставе ближу међусобну сарадњу могу користити институције, поступке и механизме предвиђене Уговорима, уз поштовање одређених услова. Аутор закључује да је неопходно да се изврши реформа механизма ближе сарадње, како би ЕУ изашла из периода стагнације и наставила са продубљивањем интеграција упркос ширењу Уније приступањем нових држава чланица.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

2. „Институционална реформа Европске уније“, *Правни живот*, 14/2007, 189-210.

Овај рад посвећен је институционалној реформи ЕУ, предвиђеној Предлогом уговора који мења Уговор о Европској унији и Уговор о оснивању Европске заједнице, који је усвојен на међувладиној конференције 23. јула 2007. Аутор истиче да основни узрок институционалне реформе лежи у томе што начин рада институција ЕУ није прилагођен повећаном броју држава чланица ЕУ. Институционална реформа правног поретка ЕУ размотрена је кроз призму теорије легитимитета. ЕУ почива на теорији двоструког легитимитета, демократског и државног, чему аутор поклоња посебну пажњу у раду. Демократски легитимитет потиче од европских народа који су представљени у Европском парламенту, док државни легитимитет потиче од држава које чине

ЕУ и на институционалном плану је оличен у Савету министара.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

3. „Основе правног система Европске уније“, *Педесет година Европске уније*, Институт за упоредно право, Београд 2007, 45-73.

Аутор у овом раду представља основне карактеристике комунитарног права и правног поретка Европске уније уопште. Најпре су анализирани органи ЕУ, тј. институционални апарат преко кога Унија делује, а њега чине: Савет, Комисија, Европски парламент, Суд правде, као и Европски савет (који у време писања рада није имао статус институције, али је био незаобилазни актер на европској сцени). Након тога, аутор представља сам правни поредак Европске уније, разматрајући изворе права (примарни, деривативни, писани и неписани), као и основне принципе на којима почива комунитарни правни поредак (принцип непосредне примене, принцип директног дејства и принцип супрематије комунитарног права).

3 бода (чл. 19, ст. 29)

4. „Институционализација Европског савета“, *Стране правни живот*, 3/2007, 36-47.

У овом раду аутор анализира улогу Европског савета у оквиру правног система Европске уније. Положај, састав и овлашћења Европског савета предвиђена Уговором из Нице аутор упоређује са тада новим решењима садржаним у Предлогу уговора који мења Уговор о Европској унији и Уговор о оснивању Европске заједнице (а који је претходио Уговору из Лисабона). Једна од кључних новина тиче се начина председавања Европским саветом. Аутор разматра узroke за измену начина председавања Европским саветом, као и положај и овлашћења председника. На основу Предлога уговора једна личност би требало да обавља функцију председника Европског савета у периоду од две и по године. Посебна пажња у раду је посвећена веома занимљивом питању које се тиче односа између председника Комисије и будућег председника Европског савета.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

5. „Уговор из Лисабона - институционална реформа Европске уније“, *Стране правни живот*, 2/ 2008, 45-62.

Аутор се у овом раду упушта у разматрање разлога за институционалну реформу предвиђену Уговором из Лисабона, као што су пораст броја држава чланица, потреба за демократизацијом начина доношења одлука, неопходност јачања позиција ЕУ на међународном плану, итд. У првом делу рада аутор представља нова решења предвиђена Уговором из Лисабона којима се начин

рада институција ЕУ усклађује са повећањем броја држава чланица (прерасподела мандата у Европском парламенту, састав Комисије и измена начина доношења одлука у Савету министара), док су у другом делу рада размотрене новине које се тичу демократизације ЕУ (повећање овлашћења Европског парламента, транспарентност рада институција, јачање улоге националних парламената и увођење права иницијативе за грађане ЕУ). Посебна пажња је посвећена одредбама које се односе на положај Европске уније као актера на међународној сцени.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

6. „Извори америчког права“, Увод у право САД, Институт за упоредно право, Београд 2008, 31-48.

Имајући у виду да Сједињене Америчке Државе припадају систему обичајног права (*common law*), прецедентно право представља најважнији извор америчког права. Стога аутор детаљно испитује форму у којој се доносе и начин на који се објављују судске одлуке, као функцију судова приликом стварања права. Међутим, временом је законодавна активност, како на нивоу федерације, тако и држава чланица, постала све интензивнија. Сходно томе, аутор посебну пажњу у раду посвећује питању хијерархије законодавних аката у САД.

3 бода (чл. 19, ст. 29)

7. „Уговор из Лисабона- ка ефикасностиј Европској унији“, Правни живот, 13/2008, 807-825.

Аутор у овом раду анализира новине предвиђене Уговором из Лисабона које би требало да доприносу ефикасности рада Европске уније. Представљена су нова решења која овај уговор предвиђа у оквиру одређених политика Уније (нпр. Спољна политика и заједничка безбедност и Сарадња у области правосуђа и унутрашњих послова), затим новине у погледу заштите људских права, правних аката и механизма ближе сарадње. Посебну пажњу аутор покљања оним одредбама Уговора из Лисабона које се односе на институционалну реформу и од којих се очекује да допринесу ефикасности и демократизацији Уније као целине.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

8. „ЕВРОПОЛ – трећи стуб Европске уније“, (коауторски рад са А. Рабреновић) Контрола криминалитета и европски стандарди (ур. Б. Крон), Институт за криминолошка и социолошка истраживања, Београд 2009, 275-292.

Полицијска и правосудна сарадња у кривичним стварима (тзв. 3 стуб ЕУ) одвија се превасходно преко агенција које је Европска унија основала за те сврхе. Једна од њих је и Европска полицијска служба (Европол). Током десетак година

постојања, Конвенција о оснивању Европола је била предмет великог броја измена и допуна у смислу континуираног проширења овлашћења и јачања капацитета ове агенције. Аутори наглашавају да се даље јачање овлашћења Европола очекује променом статуса Европола у агенцију ЕУ предвиђеном за 1. јануар 2010. године. На овај начин ће доћи до смањења контроле држава чланица над радом овог тела и увођења већег степена флексибилности у рад Европола. Посебну пажњу у овом раду аутори посвећују потписивању стратешког споразума о сарадњи Републике Србије и Европола, као и, у то време, очекиваним потписивањем оперативног споразума између њих.

2 бода (чл. 19, ст. 17)

9. „Ратификација Уговора из Лисабона – Реформа Европске уније: биланс и перспективе“, *Страни правни живот*, 3/2009, 7-25.

У току 2009. године реформа Европске уније предвиђена Уговором из Лисабона је била доведена у питање. Испоставило се да је ратификација овог уговора у појединим земљама, као што су Ирска и Чешка, веома проблематична. Стога аутор у првом делу рада детаљно приказује поступак и препреке за ратификацију Уговора из Лисабона у ове две државе чланице ЕУ. Други део рада посвећен је новим решењима предвиђеним овим уговором која доприносе повећавају демократичности и ефикасности рада европских институција. Европском савету признат је статус институције и уведена је функција председника Европског савета. Предвиђена је реорганизација Комисије у смислу смањења броја комесара, као и нови начин вођења спољних послова Уније. Проширене су овлашћења Европског парламента тако што је поступак заједничког одлучивања Савета и Парламента постао редовни законодавни поступак. Осим тога, Уговору из Лисабона је прикључена Повеља о основним људским правима ЕУ.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

10. „ЕВРОЈУСТ – јачање правосудне сарадње у Европској унији“ (коауторски рад са Ј. Лепетић), *Правни живот*, 14/2009, 159-176.

Аутори се, у овом раду, баве анализом циљева, надлежности и организације Европске агенције за правосудну сарадњу (Евројуст), основане 2002. године, у циљу унапређења борбе против озбиљних кривичних дела чији су починиоци транснационалне криминалне организације. Посебна пажња посвећена је новинама предвиђеним Одлуком Савета из децембра 2008. године које се односе на јачање улоге Евројуста. Осим тога, у раду је размотрена и сарадња Евројуста са трећим земљама. Аутори најпре анализирају Споразум о сарадњи који је Република Хрватска закључила са Евројустом 2007. године, а након тога Споразум о сарадњи који би, у ближој будућности, требало да буде закључен између Републике Србије и Евројуста.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

11. „Стратегија регулаторне реформе: Хрватска, Босна и Херцеговина и Црна Гора“, *Право земља у региону* (ур. В. Чоловић), Институт за упоредно право, Београд 2010, 301-315.

Рад је посвећен регулаторној реформи, као техници поједностављења и побољшања регулаторне средине. Имајући у виду да ефикасност и транспарентност регулаторног окружења доприносе остварењу економских циљева ЕУ, на самиту у Лисабону 2000. године, формирана је Висока консултативна група за бољу регулативу, позната као Маделкернова група. Први део рада посвећен је управо извештају који је припремила ова група и у коме су одређени принципи за заједнички метод евалуације квалитета регулативе. У другом делу рада аутор представља три конкретна примера имплементације стратегије регулаторне реформе у региону западног Балкана, а то су: Хрватска, Босна и Херцеговина и Црна Гора, које се налазе у различитим стадијумима спровођења стратегије регулаторне реформе.

З бода (чл. 19, ст. 29)

12. „Усклађеност правног система БиХ са стандардима ЕУ у домену заштите од противправног промета културним добрима“ (коауторски рад са В. Ђорић Ерић), *Право земља у региону* (ур. В. Чоловић), Институт за упоредно право, Београд 2010, 456-473.

У раду се оцењује степен усаглашености постојећег правног система БиХ у домену забране и спречавања противправног промета културним добрима са европским и међународним стандардима у тој области. Имајући у виду захтеве које намеће процес европских интеграција, у раду се посебан акценат ставља на анализу усклађености права БиХ са одредбама Уредбе Савета број 116/2009 о извозу културних добара, Уредбе Комисије (ЕЕЗ) број 752/93 којом се утврђују одредбе за спровођење претходно поменуте уредбе и Директива 93/7/EЕЗ о повраћају културних добара незаконито изнесених са територије држава чланица. Аутори истичу фрагментираност, дивергентност и недовољну транспарентност различитих правних система заштите културних добара који коегзистирају у БиХ, доприносећи на тај начин правној несигурности. У раду аутори закључују да је потребно предузети значајне измене правне регулативе у домену спречавања противправног промета културним добрима како би се правни систем ускладио са наведеним стандардима ЕУ, као и са одредбама ратификованих међународних и регионалних инструмената у тој области којима је БиХ приступила.

З бода (чл. 19, ст. 29)

13. „Полицијска и првосудна сарадња у кривичним стварима унутар Европске уније“ (коауторски рад са В. Ђорић Ерић), *Сузбијање криминалиста и европске интеграције* (ур. Ж. Никач), Криминалистичко полицијска академија и

Ханс Зајдел фондација, Београд 2010, 370-380.

У овом раду аутори представљају начин на који се одвија сарадња између држава чланица ЕУ у оквиру некадашњег 3. стуба ЕУ, а то је полицијска и правосудна сарадња у кривичним стварима. У првом делу рада анализиране су новине које су у овој области предвиђене Уговором из Лисабона, као што су нови начин доношења одлука, проширење надлежности Суда правде и националних парламената, могућност оснивања канцеларије Европског тужилаштва, итд. Будући да се полицијска и правосудна сарадња у кривичним стварима одвија углавном преко агенција које је ЕУ основала за те сврхе, у другом делу рада аутори дају приказ три агенције преко којих се спроводи ова сарадња, а то су: Европска полицијска служба (Европол), Европска агенција за правосудну сарадњу (Евројуст) и Европска правосудна мрежа.

2 бода (чл. 19, ст. 17)

14. „Шенгенска сарадња као део правног поретка Европске уније“, *Правна ријеч*, 25/2010, 155-171.

Сарадња између држава у области слободе кретања лица, познатија као шенгенска сарадња, започета је ван институционалног оквира Европске уније. Сарадња је касније интегрисана у Осничачке уговоре и на тај начин је постала део правног поретка ЕУ. Након уводних напомена о разлозима покретања ове сарадње, у првом делу рада размотрене су правне основе Шенгенске сарадње, тј. Споразум из Шенгена и Конвенција о примени Споразума из Шенгена. Посебна пажња посвећена је интеграцији шенгенске сарадње у правни оквир Европске уније. У другом делу рада аутор анализира последице укључења тековина Шенгена у правни поредак ЕУ, које се огледају у специфичном положају поједињих држава у оквиру ове сарадње. С једне стране, реч је о дерогацијама које су успостављене у корист одређених држава чланица, а с друге стране, о тзв. спољној димензији Шенгенске сарадње, тј. положају поједињих држава које нису чланице ЕУ, али учествују у сарадњи.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

15. „Механизам ближе сарадње - од Уговора из Амстердама до Уговора из Лисабона“, *Правни живот*, 12/2010, 501-517.

Рад је посвећен механизму ближе сарадње као институционализованом облику концепта диференциране интеграције. Овај концепт је, у историји европских интеграција, први пут предвиђен Уговором из Амстердама 1997. године, када су у Осничачке уговоре унете одредбе о блијој сарадњи. Механизам ближе сарадње омогућава да се одређени број држава чланица ЕУ повезује између себе и унапређује сарадњу у некој области која је у надлежности ЕУ, уколико те државе испуне веома строге, унапред одређене услове. У првом делу рада, аутор представља механизам ближе сарадње до ступања на снагу Уговора из Лисабона,

тј. одредбе о ближој сарадњи предвиђене Уговором из Амстердама и измене и допуњене Уговором из Нице, док је други део рада посвећен новинама које садржи Уговор из Лисабона у вези са механизmom ближе сарадње.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

16. „Институционална структура Европске уније након ступања на снагу Уговора из Лисабона“, *Српска правна мисао*, 44/2011, 53- 67.

Аутор у овом раду анализира институционалну структуру Европске уније после ступања на снагу Уговора из Лисабона. Након уводних напомена о разлогима за спровођење институционалне реформе, први део рада је посвећен новинама које овај уговор предвиђа у вези са начином рада три централне институције ЕУ које чине тзв. институционални троугао ЕУ. То су Европски парламент као представник интереса европских грађана, затим Савет министара као представник интереса држава чланица и Европска комисија као представник интереса саме Европске уније. Аутор посебну пажњу у раду посвећује институционализацији Европског савета који је први пут Уговором из Лисабона добио статус институције ЕУ. У оквиру другог дела рада детаљно су размотрене две нове функције предвиђене Уговором из Лисабона. Једна од њих је председник Европског савета који се бира на две и по године, а друга је Високи представник Уније за спољне послове и политику безбедности.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

17. „Процес стабилизације и придрживања – глобални политички оквир за преговоре ЕУ са земљама Западног Балкана“, *Хармонизација права Републике Србије са правом ЕУ* (ур. Д. Димитријевић, Б. Миљуш), Институт за међународну политику и привреду, Институт за упоредно право, Београд 2011, 204-219.

Процес стабилизације и придрживања представља глобални политички оквир за преговоре Европске уније са земљама Западног Балкана. Стога аутор у раду детаљно разматра покретање и спровођење овог процеса, као и закључење Споразума о стабилизацији и придрживању што је и основни циљ Процеса стабилизације и придрживања. Посебна пажња посвећена је правној природи Споразума о стабилизацији и придрживању, као специфичном типу уговора о придрживању, који се разликује од тзв. европских уговора које је својевремено Европска унија закључивала са земљама Централне и источне Европе. Аутор констатује да су европски уговори синоним за уговоре о предприступању ЕУ, док Споразуми о стабилизацији и придрживању омогућавају овим земљама специфичан положај, али не доводе обавезно до приступања Унији.

5 бодова (чл. 19, ст. 15)

18. „Нови прописи о акредитацији и тржишном надзору у Европској унији и Србији, Право и привреда, 4-6/2011, 487- 503.

У раду се анализира нови законодавни оквир у области слободног промета робе који се састоји од Уредбе о захтевима за акредитацију и тржишни надзор за трговање производима и Одлуке о заједничком оквиру за трговање производима. Након уводних напомена о важности ове области европског законодавства која се традиционално назива „техничка хармонизација“, у првом делу рада аутор представља развој унутрашњег тржишта од оснивања Европских заједница до данас. У другом делу рада анализиране су најзначајније одредбе Уредбе о захтевима за акредитацију и тржишни надзор. Посебна пажња посвећена је контроли производа који улазе на тржиште која представља новину у законодавству ЕУ. У трећем делу рада аутор испитује на који начин су питања акредитације и тржишног надзора регулисана у Републици Србији.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

19. „Специфичан правни положај појединих држава чланица ЕУ у оквиру Економске и монетарне уније“, Актуелна питања савременог законодавства, Будва 2011, 299-313.

С обзиром на сложеност Економске и монетарне уније, овакав облик повезивања и сарадње држава чланица ЕУ, као и специфичан положај који уживају поједине државе, може се сагледати из различитих углова (економије, финансија, права итд.). У складу са предметом истраживања овог рада, анализа специфичног положаја појединих држава чланица у оквиру треће фазе ЕМУ је ограничена само на правни аспекат. Најпре је представљен правни положај држава чланица које не учествују у трећој фази ЕМУ зато што не испуњавају критеријуме конвергенције – државе чланице које су предмет изузета. Након тога је размотрен правни положај две државе чланице ЕУ које су одбиле да пређу у трећу фазу ЕМУ и имају специјалан статус на основу кога уживају унапред одређене дерогације (одступања). На крају аутор испитује на који начин се неучешће појединих држава чланица ЕУ у трећој фази ЕМУ одражава на функционисање ЕМУ.

2 бода (чл. 19, ст. 17)

20. „Полицијска сарадња унутар Европске уније као простора слободе, безбедности и правде“, Сузбијање криминала у оквиру међународне полицијске сарадње (ур. Ж. Никач), Криминалистичко полицијска академија и Ханс Зајдел фондација, Београд 2011, 50-60.

Аутор се у овом раду упушта у анализу полицијске сарадње унутар Европске уније као Простора слободе, безбедности и правде. Најпре су размотрене одредбе Уговора из Лисабона посвећене Простору слободе, безбедности и правде у оквиру кога се поштују основна права и различитост правних система

и традиција држава чланица. Након тога су испитане најзначајније одредбе о полицијској сарадњи предвиђене Уговором из Лисабона. Посебна пажња посвећена је могућности покретања механизма ближе сарадње између најмање девет држава чланица ЕУ у оквиру полицијске сарадње унутар ЕУ.

2 бодова (чл. 19, ст. 17)

21. „Перманентна структурисана сарадња у оквиру политике безбедности и заједничке одбране Европске уније“, *Европско законодавство*, 35-36/2011, 184-191.

Ово је један од првих радова на овим просторима који се бави питањем успостављања перманентне структурисане сарадње у оквиру политике безбедности и заједничке одбране ЕУ. Једна од најзначајнијих новина предвиђених Уговором из Лисабона односи на могућност покретања механизма ближе сарадње између држава чланица ЕУ у области безбедности и заједничке одбране. Овим уговором је, први пут у историји европских интеграција, предвиђено да државе чланице које испуњавају захтевније критеријуме у погледу војних капацитета, и које су, с обзиром на највише захтеве који се постављају пред мисијама, ушле у међусобно чвршће обавезе, успостављају перманентно структурисану сарадњу у оквиру Уније. Имајући у виду да је реч о области која је од изузетног значаја за Европску унију као специфичан облик повезивања држава чланица који је превазишао стадијум класичне међународне организације, а да опет међу државама чланицама постоје велике разлике када је реч о политици одбране и заједничке безбедности, аутор истиче да је могућност успостављања оваквог вида сарадња међу њима од изузетне важности за даљи развој ЕУ.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

22. „Differentiated Integration: A good Solution for Increasing EU heterogeneity“, *Multi-speed Europe* (ed. A. Kellerhals), Europa Institut at the University of Zurich, Zurich 2011, 13-36.

Овај изузетно квалитетан рад представља покушај аутора да укаже на то да је концепт диференциране интеграције веома добро решење за растућу хетерогеност унутар Европске уније. Стога анализу диференциране интеграције аутор започиње детаљним испитивањем порекла концепта диференцираности у оквиру европске конструкције. Будући да је један од основних проблема диференциране интеграције нејасност у вези са терминологијом која се користи у теорији и пракси, посебну пажњу аутор покљања дефинисању категорија различитих облика диференцираности. Након тога, аутор представља одредбе уговора којима је институционализован концепт диференцираности у виду механизма ближе сарадње. Овај механизам, предвиђен први пут Уговором из Амстердама, био је предмет измена и допуна Уговора из Нице и Уговора из Лисабона.

8 бодова (чл. 19, ст. 13)

23. „**Политички систем и подела надлежности у Савезној Републици Немачкој**“, Увод у право Немачке, Институт за упоредно право, Београд 2011, 54-71.

У овом раду аутор се бави анализом политичког система и поделе надлежности у Савезној Републици Немачкој. Након уводних напомена о историји Немачке, у првом делу рада представљена је хоризонтална расподела надлежности, тј. подела на законодавну, извршну и судску власт. Посебну пажњу аутор посвећује законодавној власти, односно Парламенту (Бундестагу) и Савезному већу (Бундесрату) и њиховом односу приликом доношења одлука. У оквиру другог дела рада, испитана је вертикална расподела надлежности у Савезној Републици Немачкој, односно подела између Савезне државе, покрајина, регија и општина. У трећем делу рада аутор разматра веома занимљиво питање које се тиче преноса овлашћења на Европску унију. Представљено је како је пренос неких овлашћења на ЕУ утицао на надлежности покрајина, другим речима како је регулисано учешће покрајина у доношењу одлука на европском нивоу.

3 бода (чл. 19, ст. 29)

24. *Облици повезивања држава чланица у Европској унији*, Службени гласник, Београд, 2011.

Овом монографијом аутор је први пут на овим просторима на свеобухватан начин обрадио једно од сложенијих питања из области права Европске уније. Реч је о повезивању и успостављању различитих облика сарадње између држава унутар Европске уније, теми која се, са повећањем броја држава чланица наметнула као једна од значајнијих у Унији крајем 20. и почетком 21. века. Аутор даје одговор на питање како омогућити да се Европска унија шири и прихвата нове државе чланице које су на различитом степену развоја, с једне стране, уз истовремено продубљење сарадње у оквиру заједничких политика Уније, с друге стране. У монографији се полази од основне премисе да, услед растуће хетерогености у оквиру Уније, принцип једнакости и јединства држава чланица мора уступити место принципу диференцираности, тј. флексибилности, у смислу да се државе чланице налазе у различитом положају у погледу опсега права и обавеза у оквиру политика Уније. Аутор истиче да механизам ближе сарадње, као Уговором институционализован облик диференциране интеграције, представља једно од могућих решења за превазилажење антагонизма између проширења Уније и продубљења сарадњи.

10 бодова (чл. 19, ст. 3)

25. „**Заштита ознака географског порекла у међународном, европском и српском праву**“, Правна ријеч, 29/2011, 133-152.

Аутор у овом раду анализира и упоређује инструменте за заштиту ознака географског порекла у међународном, европском и српском праву. Заштита

ознака географског порекла еволуирала је на различите начине у складу са развојем националних и међународних законодавстава. Оснивањем и развојем Европске уније, појавно се посебан систем заштите ознака географског порекла унутар саме Уније. Након уводних напомена о пореклу и развоју идеје о заштити ознака географског порекла производа, у првом делу рада представљени су међународни правни инструменти којима се гарантује заштита ознакама географског порекла, донети од краја 19. века до данас. У оквиру другог дела рада размотрена је заштита ознака географског порекла у Европској унији. Посебна пажња посвећена је Уредби Савета 510/2006 о заштити географских ознака и ознака за пољопривредне и прехрамбене производе. У трећем делу рада испитане су одредбе новог Закона о географским ознакама порекла производа који је усвојен 2010. године у Србији.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

26. „Примена механизма ближе сарадње у области патентног права ЕУ“, *Странни правни живот*, 3/2011, 113-124.

У овом раду аутор представља веома значајну новину у области патентног права. Реч је о могућности примене механизма ближе сарадње у области патентног права Европске уније. Након уводних напомена о самом механизму ближе сарадње, први део рада посвећен је поступку заштите проналaska на основу Конвенције о европском патенту. У другом делу рада, аутор представља предложени систем заштите проналазака у Европској унији применом механизма ближе сарадње. Нови систем састоји се од две уредбе: Уредба о спровођењу ближе сарадње у области стварања заштите патентом Уније и Уредба о спровођењу ближе сарадње у области стварања заштите патентом Уније која се тиче превођења. Посебну пажњу аутор посвећује предностима заштите проналазака применом новог система. У оквиру трећег дела рада размотрено је веома сложено и занимљиво питање у вези са могућношћу успостављања новог система за решавање патентних спорова унутар ЕУ.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

27. „Уредба Савета 510/2006 о заштити географских ознака и ознака за пољопривредне и прехрамбене производе“, *Европско законодавство*, 37-38/2011, 185-192.

Ознакама географског порекла се повећава производња, стварају нова радна места на локалном нивоу и развијају рурална подручја, на шта аутор посебно указује у овом раду анализирајући веома важну уредбу ЕУ у области заштите ознака географског порекла. Реч је о Уредби Савета 510/2006 о заштити географских ознака и ознака за пољопривредне и прехрамбене производе. Аутор представља најзначајније новине предвиђене овом уредбом, а посебну пажњу посвећује значају ове уредбе за Републику Србију. Крајем 2010. године Република Србија је донела нови Закон о ознакама географског порекла. Аутор

истиче да је, захваљујући овом закону, који је у потпуности усклађен са прописима ЕУ, створена могућност да Србија пласира своје производе на светско тржиште, као и да те брендове у правном смислу заштити.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

УКУПАН БРОЈ БОДОВА ДО ПОСЛЕДЊЕГ ИЗБОРА: 136

Радови послије последњег избора/реизбора

(Навести све радове, дати њихов кратак приказ и број бодова сврстаних по категоријама из члана 19. или члана 20.)

1. **Унитарни патент**, Институт за упоредно право и Правни факултет Универзитета у Бањалуци, Београд 2015;

Монографија **Унитарни патент** представља својеврсну синтезу две области ауторовог интересовања, а то су: право интелектуалне својине и право Европске уније. Материја унитарног патента је нова и самим тим недовољно истражена област, не само у домаћој, већ и у страној литератури, што доприноси значају ове монографије. Данас се у Европи проналазак може заштитити, поред националног патента, и европским патентом. Конвенцијом о издавању европских патената (КЕП) установљен је наднационални систем правних норми којима се утврђује поступак признавања европских патената који непосредно произведе дејство у државама чланицама. Са становишта ЕУ, недостатак постојећег регионалног система заснованог на КЕП-у јесте територијална ограниченошт европског патента само на назначене државе у којима је понаособ валидiran. Дакле, европски патент заправо представља само сноп националних патената. Сходно томе, постојећи систем заштите проналазака у Европи није у складу са основним циљем европских интеграција, а то је успостављање јединственог тржишта. Овако конципиран систем заштите проналазака не само да не доприноси повећању економског раста већ представља и озбиљну препреку европском предузетништву. Значај успостављања јединственог система заштите проналазака на територији ЕЗ/ЕУ државе чланице препознale су још шездесетих година 20. века. Међутим, рад на успостављању јединственог патентног система одужио се због неслагања земаља у вези са одређеним аспектима заштите. Након вишедеценијских преговора државе су 2012. године успеле да постигну споразум о успостављању јединственог система заштите проналазака у Европској унији. Дан 11. децембра 2012. усвојен је тзв. „патентни законодавни пакет“ који се састоји од три компоненте: Уредбе о спровођењу ближе сарадње у области успостављања унитарне патентне заштите, Уредбе о спровођењу ближе сарадње у области успостављања унитарне патентне заштите која се тиче превођења и Споразума о Јединственом патентном суду (СЈПС). Овај споразум је у фебруару 2013. године потписало двадесет пет држава чланица ЕУ. Две уредбе о унитарној патентној заштити ступиле су на снагу 1. јануара 2014, а почеће да се примењују када СЈПС ступи на снагу, тј. када га ратификује најмање тринест држава чланица ЕУ (укључујући Уједињено Краљевство, Немачку и Француску). Упркос томе што систем унитарне патентне заштите још није почeo да се примењујe, догађаји који су се одиграли у периоду од 2012. до јуна 2015. године, трасирали су пут унитарном патенту. Тренутак

који је релативно близу постизања циља, у смислу почетка примене система унитарне патентне заштите, аутор је препознао као прави да размотри предности и недостатке, могућности и ризике овог амбициозног пројекта. Аутор најпре испитује контекст у који ће унитарни патент бити имплементиран, тачније постојеће системе заштите проналазака у Европи, као и њихове недостатке, тј. разлоге за увођење унитарног патента. Након тога, аутор представља сам поступак успостављања јединственог система заштите проналазака у ЕУ и све препреке на том путу. Затим детаљно анализира две уредбе о унитарној патентној заштити, као и СЈПС. Аутор у монографији посебну пажњу посвећује поступцима против унитарне патентне заштите који су се водили пред Европски судом правде. Напоследку разматра у којој мери је унитарни патент заиста „унитаран“. У закључку аутор оцењује да ће, упркос свим недостацима, унитарна патентна заштита представљати напредак у односу на постојећи систем или ће му бар бити озбиљна алтернатива.

10 бодова (чл. 19, ст. 3)

2. *Усклађивање права Републике Србије са правним тековинама ЕУ – приоритети, проблеми, перспективе* (ур. А. Рабреновић, Ј. Ђеранић), Институт за упоредно право, Београд 2012.

Др Јелена Ђеранић уређивала је, заједно са др Александром Рабреновић, тематски Зборник радова *Усклађивање права Републике Србије са правним тековинама ЕУ – приоритети, проблеми, перспективе* у коме је објављено 15 чланака. Уводна реч и Закључци и препоруке (које су написале др Јелена Ђеранић и др Александра Рабреновић) објављене су и на енглеском језику.

5 бодова (чл. 19, ст. 25)

3. „*Предлог новог система заштите проналазака у ЕУ – патент Уније*“, *Право и привреда*, 7-9/2012, 356-371.

У раду се анализира нови систем заштите проналазака у ЕУ предвиђен Предлогом уредбе Европског парламента и Савета о спровођењу ближе сарадње у области успостављања заштите патентом Уније и Предлогом уредбе Савета о спровођењу ближе сарадње у области успостављања заштите патентом Уније која се тиче превођења. Након уводних напомена о развоју идеје о успостављању новог система заштите проналазака у ЕУ, први део рада је посвећен европском патенту, пошто патент Уније почива на систему заштите Европског завода за патенте (ЕЗП). У другом делу рада је представљен патент Уније предложен двема уредбама. Посебна пажња посвећена је предностима система заштите патентом Уније у односу на систем који се примењује у оквиру ЕЗП. У трећем делу рада, аутор разматра нека спорна питања у вези са патентом Уније, као што су режим превођења, легалност покретања ближе сарадње и предложени суд за патентне спорове.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

4. „Избори за Европски парламент“, *Избори у домаћем и страном праву* (ур. О. Николић, В. Ђурић), Институт за упоредно право, Београд 2012, 162-178.

Рад је посвећен изборима за Европски парламент (ЕП). Овај парламент чини 736 посланика и они представљају највеће наднационално бирачко тело у историји (375 милиона грађана са бирачким правом 2009. године) и друго по величини демократско бирачко тело на свету (после Индије). ЕП се бира на општим непосредним изборима, сваких пет година од 1979. године. Након уводних напомена о развоју ЕП од саветодавног тела Европске заједнице за угаљ и челик до органа одлучивања ЕУ равноправног са Саветом, у првом делу рада су размотрени прописи који се примењују приликом избора посланика за ЕП. Посебна пажња посвећена је броју места и расподели мандата у Парламенту између држава чланица ЕУ. У другом делу рада, аутор представља европске политичке партије и посланичке групе које се, у ЕП, формирају према идеолошким опредељењима, а не према националној припадности. Трећи део рада посвећен је вођењу предизборне кампање у ЕУ у циљу повећања излазности грађана на изборе за ЕП.

3 бода (чл. 19, ст. 29)

5. „Правна природа ЕУ на основу Уговора из Лисабона“, *Актуелна питања савременог законодавства*, Будва 2012, 303–318.

Европска унија представља јединствени и у правној историји до сада непознати облик повезивања држава. Стога је њену правну природу тешко дефинисати и сврстati је у неку од постојећих категорија. Један део доктрине сматра да ова специфична форма организовања држава чланица, упркос одређеним етатистичким одликама, има претежно карактеристике међународне организације. Други део је, пак, мишљења да се ЕУ приближава концепту државе – федералне државе. Последњих година, све је више присталица тзв. средњег решења, на основу кога ЕУ није ни класична међународна организација, ни држава, већ осцилира између ове две категорије. Захваљујући концепту федерације, који синтетизује међудржавне и интегративне карактеристике у једну атипичну структуру, могуће је донекле одредити правну природу ЕУ. Анализом одредби Уговора из Лисабона, аутор разматра да ли се овим уговорима искристалисала једна форма федерализма, односно, у којој мери правни систем ЕУ, заснован на Оснивачким уговорима, оживљава концепт федерације држава нација.

2 бода (чл. 19, ст.17)

6. „Патент Уније: актуелна питања и перспективе“, *Правна ријеч*, 33/2012, 157–171.

У раду се анализирају актуелна питања и перспективе предложеног система заштите проналазака патентом Уније. Након уводних напомена о разлозима за

успостављање патента Уније, у првом делу рада су представљене најзначајније одредбе Предлога уредбе Европског парламента и Савета о спровођењу ближе сарадње у области успостављања заштите патентом Уније и Предлога уредбе Савета о спровођењу ближе сарадње у области успостављања заштите патентом Уније која се тиче превођења. Посебна пажња посвећена је режиму превођења и механизму ближе сарадње. У оквиру другог дела рада, атор разматра веома спорно питања у вези са патентом Уније, а то је успостављање Суда за патентне спорове и његов однос са Европским судом правде. Европски савет је крајем јуна донео одлуку да се из Уредбе о патенту Уније обришу чланови који се тичу надлежности Европског суда правде. Европски парламент је оценио овај потез као нелегалан и одложио гласање. Стога је трећи део рада посвећен перспективама патента Уније.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

7. „**Заштита ознака географског порекла**“, *Усклађивање права Републике Србије са правним тековинама ЕУ – приоритети, проблеми, перспективе* (ур. А. Рабреновић, Ј. Ђеранић), Институт за упоредно право, Београд 2012, 55–74.

Географско порекло појединачних врста робе побуђује код потрошача одређене представе о квалитету робе. Када географско порекло препоручује ту робу потрошачима, она се брже, лакше и масовније продаје. То је основни разлог заинтересованости учесника у привредном промету за ознаке географског порекла. Ознакама географског порекла обележавају се природни, пољопривредни и прехранбени производи, индустријски производи, производи домаће радиности, као и услуге, чији су квалитет и посебна својства условљени географским подручјем са кога потичу. Република Србија је богата различитим природним, пољопривредним, прехранбеним производима који се производе у неразвијеним руралним подручјима. Ипак, за разлику од произвођача хране у Европској унији који су економски интерес препознали у заштити својих производа ознакама географског порекла, српски произвођачи, много мање користе овај вид заштите. Стога адекватан систем заштите ознака географског порекла, усаглашен са европским и светским стандардима, представља значајан економски и привредни потенцијал за развој руралних подручја у Републици Србији и обезбеђује конкурентност домаћих пољопривредних и прехранбених производа и на европском и на светском тржишту.

3 бода (чл. 19, ст. 29)

8. „**Механизам ближе сарадње као институционализовани облик диференциране интеграције**“, *Криза Европске уније* (ур. С. Самарџић, И. Радић Милосављевић), научни скуп на Факултету политичких наука Универзитета у Београду, јун 2012, Службени гласник, Београд 2013, 133 – 146.

У раду се анализира ближа сарадња као једно од могућих решења за превазилажење кризе и наставак напретка ЕУ. Механизам ближе сарадње представља институционализовани облик диференциране интеграције. Након

уводних напомена о развоју самог концепта диференцираности и разлозима за његову примену унутар правног поретка ЕУ, у првом делу рада размотрена је еволуција механизма ближе сарадње, од Уговора из Амстердама до Уговора из Лисабона. Други део рада посвећен је циљевима механизма ближе сарадње. У трећем делу аутор испитује Уговор о стабилности, координацији и управљању као пример диференциране интеграције. Посебна пажња посвећена је могућности покретања механизма ближе сарадње у спровођењу мера у стварима које су битне за добро функционисање еврозоне, што је предвиђено и овим уговором.

2 бода (чл. 19, ст.17)

9. „Правни аспекат Уговора о стабилности, координацији и управљању у Економској и монетарној унији“, *Правни живот*, 12/2012, 461-476.

Криза Економске и монетарне уније (EMU) представља највећи проблем са којим се ЕУ суочила током више од пола века постојања. Први знаци кризе, која се манифестије као дужничка криза већег броја земаља, појавили су се средином 2008. године. Две највеће економије ЕУ, Француска и Немачка, постигле су договор о основним елементима новог концепта управљања еврозоном и поштравању буџетске дисциплине како би се сузбила дужничка криза. На самиту у марта 2012. године, двадесет пет држава чланица ЕУ усвојило је Уговор о стабилности, координацији и управљању у EMU, док су две земље, Уједињено Краљевство и Република Чешка, одбиле да га потпишу. Имајући у виду вишеслојност овог уговора, он се може сагледати из различитих углова: економије, права, финансија, итд. У овом раду аутор се ограничава само на правни аспекат, покушавајући да расветли неке специфичности уговора као инструмента међународног права у контексту права ЕУ. У првом делу рада размотрен је однос Уговора и права ЕУ. У оквиру другог дела испитане су неке правне карактеристике Уговора. Посебна пажња посвећена је правној природи овог уговора, који објединијује елементе међународног и комунитарног права. У трећем делу рада представљена је улога институција ЕУ на основу Уговора о стабилности, координацији и управљању, пре свега улога Европског суда правде и Европске Комисије.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

10. „Предлог јединственог поступка решавања патентних спорова у ЕУ“, *Страни правни живот*, 3/2012, 161–172.

У раду се анализира Предлог јединственог поступка решавања спорова у вези са европским патентом и патентом Уније. Након уводних напомена о разлозима за предлагање оваког поступка решавања патентних спорова у ЕУ, први део рада посвећен је Суду за европски патент и патент Уније. Предлог споразума о суду за европски патент и патент Уније представља трећи део тзв. „патентног законодавног пакета“, уз Предлог уредбе о спровођењу ближе сарадње у области успостављања заштите патентом Уније и Предлог уредбе о спровођењу ближе

сарадње у области успостављања заштите патентом Уније која се тиче превођења. Посебна пажња у раду посвећена је анализи усклађености Предлога споразума о суду за европски патент и патент Уније са Уговорима ЕУ. У другом делу рада размотрена је улога Европског суда правде у оквиру предложеног јединственог поступка решавања патентних спорова у ЕУ. Након што је Европски савет, крајем јуна 2012. године, донео одлуку да се из Уредбе о спровођењу ближе сарадње у области успостављања заштите патентом Уније уклоне чланови који се тичу надлежности Европског суда правде, Европски парламент је, оценивши овај потез нелегалним, одложио гласање о Уредби. Стога је будућност предложеног јединственог поступка решавања патентних спорова у ЕУ и даље неизвесна.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

11. „**Serbia on the Path towards the European Union: History, Problems, Priorities and Perspectives**“, *European Neighborhood Policy – Survey and Perspectives* (eds. A. Kellerhals, T. Baumgartner), 5th Network Europe Conference, Jerusalem, 20th–23rd October 2013, Europa Institut at the University of Zurich, Zurich 2013, 289–313.

Овај рад представља покушај да се илуструју веома компликовани односи између Србије и Европске уније у протеклих петнаест година. Важно је приметити да је у току Процеса стабилизације и придрживања, Србија, као држава, променила свој статус и званично име три пута. После демократских промена у октобру 2000. године, односи између ЕУ и Србије, као дела Савезне Републике Југославије, почели су да се нормализују. Савезна Република Југославија формално је престала да постоји у јуну 2002. године, а Србија и Црна Гора основале су нову државу, сукцесора, названу Државна заједница Србије и Црне Горе. У октобру 2005. године, Србија је, као део Државне заједнице, почела преговоре о Споразуму о стабилизацији и придрживању (ССП). Након референдума у мају 2006. године и повлачења Црне Горе из Државне заједнице, Србија је наставила пут ка Европској унији као независна држава, Република Србија. Као таква, она је потписала ССП и добила статус земље кандидата за чланство у ЕУ, као и датум отварња преговора о приступању. Што се тиче хармонизације српског законодавства са правним тековинама ЕУ (*acquis communautaire*), једне од најзначајнијих обавеза коју је Србија преузела потписивањем ССП-а, анализе указују да, иако је Србија у великој мери ускладила законодавство са правним тековинама ЕУ, оно се још не примењује ефикасно у пракси.

5 бодова (чл. 19, ст. 15)

12. „**Парламентарна контрола сектора одбране**“, *Правни механизми спречавања корупције у земљама Југоисточне Европе са посебним освртом на сектор одбране* (ур. А. Рабреновић), Институт за упоредно право, Београд 2013, 37–65.

Приликом анализе парламентарне контроле сектора одбране у државама у

региону, аутор истиче да је реч о земљама које су више од пола века живеле у комунистичком (социјалистичком) друштву, након чега су, почетком деведесетих година прошле кроз тежак период унутрашњих конфликтата. Управо због посткомунистичког и постконфликтог наслеђа није нимало лако да се сектор одбране стави под демократску и цивилну контролу. Увођење ефективне и ефикасне парламентарне контроле сектора одбране веома је сложен процес и захтева време. Одговорност извршне власти парламенту је у свих седам држава региона (Бугарска, Босна и Херцеговина, Црна Гора, Хрватска, Бивша југословенска република Македонија, Косово и Србија) правно уређена на сличан начин, пре свега путем одредби устава и пословника парламената. Иако је правни оквир за парламентарну контролу сектора одбране у већини земаља солидно успостављен, у реалности примене није на одговарајућем нивоу. Будући да су установљени механизми цивилне контроле сектора одбране нови у систему, потребно је да прође неки период да би почели да се примњују.

З бода (чл. 19, ст. 29)

13. „Француски државни савет“, *Увод у право Француске* (ур. О. Николић), Правни факултет у Београду и Институт за упоредно право, Београд 2013, 121–138.

У раду се анализира Државни савет, институција установљена Наполеоновим уставом из 1799. године. Први део рада посвећен је историјском развоју Државног савета који је, током више од два века постојања, претрпео низ реформи и на одређени начин еволуирао. У оквиру другог дела рада представљена је организација Државног савета. У трећем делу разморене су функције Државног савета које су троструке. Најпре, Државни савет је највиша управна судска инстанца у земљи. Државни савет је, затим, саветодавни орган француске владе. Напослетку, Државни савет обавља и тзв. „нове функције“ – израђује студије за владу и износи јој предлоге, а стара се и о извршењу својих одлука и одлука других управних судова. Посебна пажња у раду посвећена је начину на који Државни савет, као саветодавни орган француске владе, доприноси развоју законодавства у Француској.

З бода (чл. 19, ст. 29)

14. „Унитарни патент – европски патент са унитарним дејством“, *Право и привреда*, 4-6/2013, 762–778.

У раду се разматра нови унитарни патент који представља класичан европски патент са унитарним дејством. Након уводних напомена о разлозима и поступку успостављања јединственог система заштите проналазака у ЕУ, у првом делу рада представљен је тзв. „патентни законодавни пакет“ који се састоји од три компоненте: Уредбе о спровођењу ближе сарадње у области успостављања унитарне патентне заштите, Уредба о спровођењу ближе сарадње у области успостављања унитарне патентне заштите која се тиче превођења и Споразума о

Јединственом патентном суду. У јуну 2012. године Европски савет донео је одлуку да се Уредба о унитарној патентној заштити измени како би се из њене садржине уклониле одредбе које се тичу надлежности Европског суда правде. Пар месеци касније, уместо тих одредби усвојен је амандман на Уредбу. Измене и допуне Уредбе анализиране су у другом делу рада. Посебна пажња посвећена је законитости одлуке Европског савета о брисању поменутих одредби. У оквиру трећег дела рада, аутор најпре разматра мишљење општег правозаступника Европског суда правде поводом тужбе Шпаније и Италије против одлуке Савета којом се одобрава покрајње сарадње у области успостављања заштите унитарним патентом, а затим усвајање патентног законодавног пакета.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

15. „Први Конгрес Европског Савеза – покушај успостављања Европске федерације“, *Ревија за европско право*, 1/2013, 81–96.

Рад је посвећен Првом Конгресу Европског Савеза одржаном 1909. године у Риму. Циљ Конгреса био је да се отпочне успостављање Европске федерације као јединог начина да се у Европи осигура трајни мир. На Конгресу је, као представник Краљевине Србије, учествовао професор др Живојин М. Перић који је имао запажено излагање. Након уводних напомена о развоју идеје о уједињењу држава Старог континента, у оквиру првог дела рада представљен је меморандум послат уз позив на скуп, у коме је повучена паралела између економског и финансијског стања Европе и Сједињених Америчких Држава. У другом делу анализиран је рад Конгреса по секцијама. Посебна пажња посвећена је реферату који је имао проф. др Живојин М. Перић у оквиру правне секције. Аутор, у трећем делу рада, износи закључке и препоруке Конгреса.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

16. „Место европског грађанина на политичкој сцени ЕУ на основу Уговора из Лисабона“, *Европски грађанин у време кризе* (ур. С. Самарџић, И. Радић Милосављевић), научни скуп на Факултету политичких наука Универзитета у Београду, јун 2013. године, Факултет политичких наука, Београд 2013, 41–55.

Рад се бави местом европског грађанина на политичкој сцени ЕУ на основу Уговора из Лисабона. Институт европског грађанства први пут је предвиђен Уговором из Маастрихта који је ступио на снагу 1993. године. Овај институт унапређиван је свим наредним изменама и допунама Основачких уговора. Након уводних напомена о стању европског грађанства двадесет година после увођења овог института, у првом делу рада представљена је улога европског грађанина као појединца, који је у политички живот ЕУ укључен директно (непосредно) и индиректно (посредно). Посебна пажња посвећена је правима и обавезама европског грађанина предвиђеним Уговором из Лисабона. Поред тога, европски грађанин учествује у креирању политике ЕУ и као члан цивилног друштва. Како је, Уговором из Лисабона, цивилном друштву, и формално призната улога у процесу одлучивања на нивоу Уније, други део рада посвећен је улози европског

грађанина као члана цивилног друштва на политичкој сцени ЕУ.

2 бода (чл. 19, ст. 17)

17. „Идеја Европског државног савеза у делима професора Живојина М. Перића“, *Актуелна питања савременог законодавства*, Београд 2013, 235–249.

Упркос чињеници да је практично остварење интеграционог процеса на европском тлу започето тек у другој половини 20. века, између Првог и Другог светског рата идеја о уједињењу држава старог континента доживљава процват. Међу њеним промоторима био је и професор Правног факултета у Београду, др Живојин М. Перић. Он се залагао за успостављање Европског Државног Савеза као начина за обезбеђење трајног мира на Старом континенту. Први део рада посвећен је Првом Конгресу Европског Савеза на коме је, као представник Краљевине Србије, учествовао проф. Перић. У оквиру другог дела размотрени су услови, који према мишљењу проф. Перића, морају бити испуњени да би дошло до оснивања Европског Државног Савеза. У трећем делу рада анализиране су тешкоће око политичког организовања Европе на које је он указивао у својим делима. Посебна пажња посвећена је међународној државној суверености као једној од препрека формирању Европског Државног Савеза.

2 бода (чл. 19, ст. 17)

18. „Законитост ближе сарадње у области унитарног патента – случај Шпанија и Италија против Савета“, *Правна ријеч*, 37/2013, 111–126.

У раду се анализира законитост ближе сарадње у области успостављања заштите унитарним патентом. Након уводних напомена о развоју идеје о успостављању новог система заштите проналазака у ЕУ, први део рада посвећен је разлогима за покретање ближе сарадње у овој области. Преговори о успостављању јединственог система заштите проналазака у ЕУ трајали су скоро четрдесет година, а једно од најспорнијих питања тицало се режима превођења. Најзад, у јулу 2010. године Комисија је предложила режим превођења унитарног патента у складу са Конвенцијом о европском патенту. Како се две државе чланице, Шпанија и Италија, нису сложиле са предложеним режимом, осталих двадесет пет земаља одлучило се за покретање ближе сарадње. Након што је Савет одобрио близку сарадњу, Шпанија и Италија су у мају 2011. године поднеле тужбу за поништај због незаконитости одлуке Савета којом се одобрава покретање ближе сарадње. Европски суд правде је 16. априла 2013. донео пресуду којом се тужба одбија, оценивши као неосноване све аргументе које су Шпанија и Италија навеле у тужби. Ова пресуда детаљно је анализирана у другом делу рада.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

19. „Институт европског грађанства – актуелна питања и перспективе“, *Правни живот*, 12/2013, 327–341.

Институт европског грађанства уведен је први пут Уговором из Маастрихта. У то време, деведесетих година 20. века, процес европских интеграција био је на врхунцу, а ЕУ низала је позитивне резултате на свим пољима. У клими општег задовољства, покренуте су одређене политике и успостављени поједини институти у правцу јачања демократског карактера Уније према моделу националне државе. Један од њих је и европско грађанство (грађанство Уније). Европско грађанство додаје се националном држављанству, не замењује га. Значајна улога за успостављање института европског грађанства припада Европском суду правде. Овај суд је, кроз бројне пресуде, обликовао институт грађанства Уније и дефинисао његове домете. У оквиру првог дела рада испитана је улога европских грађана у демократском животу ЕУ на основу Уговора из Лисабона. У другом делу размотрено је стање европског грађанства у времену кризе, двадесет година након увођења овог института.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

20. „Јединствени патентни суд – нови правосудни орган за решавање спорова у вези са европским и унитарним патентом“, *Страна правни живот*, 3/2013, 121–135.

У раду је представљен Јединствени патентни суд као нови правосудни орган за решавање спорова у вези са европским и унитарним патентом. Споразум о Јединственом патентном суду потписан је у фебруару 2013. године. Након уводних напомена о успостављању јединственог система заштите проналазака у ЕУ, у првом делу рада размотрене су препреке на путу успостављања Јединственог патентног суда. Посебна пажња посвећена је односу између Јединственог патентног суда и Европског суда правде. У оквиру другог дела рада представљене су најзначајније одредбе Споразума о Јединственом патентном суду, као што су оне које се односе на надлежности суда, начин избора судија, језика на коме се води поступак, итд.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

21. „The Eastern Partnership and the European Integration Process from the Serbian Perspective“, *The Eastern Partnership of the EU – Current Developments and Perspectives for the European Integration Process* (eds. A. Kellerhals, T. Baumgartner), 6th Network Europe Conference, Tbilisi, 14th–17th July 2014, Europa Institut at the University of Zurich, Zurich 2014, 168–184.

У раду се Источно партнерство и процес европских интеграција земаља које су обухваћене Источним партнерством сагледава из угла Републике Србије, са посебним освртом на позицију Републике Србије када је реч о Украјинској кризи. Први део рада посвећен је односима између Републике Србије и ЕУ у оквиру процеса европских интеграција, док су у другом делу рада представљени

односи између Републике Србије и Руске федерације. Управо ослањајући се на ове две врсте билатералних односа, тј. посматрајући кроз призму ове две врсте веза, аutor у трећем делу рада покушава да образложи неутрални став Републике Србије када је у питању Украјинска криза и случај анексије Кrima.

5 бодова (чл. 19, ст. 15)

22. „Школовање српских ћака у Француској за време Првог светског рата“, *Сто година од почетка Првог светског рата* (ур. Ј. Ђирић, М. Ђорђевић), Институт за упоредно право, Београд 2014, 459–471.

Рад је посвећен школовању српских ћака у Француској за време Првог светског рата. Након уводних напомена о начину реализације овог пројекта, у првом делу рада укратко је описан прелазак ћака преко Албаније и путовање бродовима за Француску. У оквиру другог дела, анализирана су два правна акта којима је било уређено школовање српских ћака у Француској: Конвенција о школовању српских студената, ученика и ученица у француским универзитетима и учитељским школама и Уредба о школовању и васпитању српске омладине у Француској. У трећем делу рада представљена је организација школовања српских ћака у оквиру француског образовног система, а у четвртом делу њихов свакодневни живот у Француској. Посебна пажња у раду посвећена је образовању студената на универзитетима широм Француске. Напослетку аutor разматра значај и утицај школовања српских ћака у Француској на развој српског послератног друштва.

3 бода (чл. 19, ст. 29)

23. „Регулатива Европске уније у области елементарних непогода“, *Елементарне непогоде и ванредне ситуације* (ур. Н. Мрвић-Петровић, Д. Тодић, Д. Млађен), Институт за упоредно право и Криминалистичко полицијска академија, Београд 2014, 69–83.

У раду се анализира регулатива Европске уније у области елементарних непогода. Као реакција на велике поплаве у средњој Европи у лето 2002. године, Уредбом Савета (Е3) бр. 2012/2002 од 11. новембра 2002. основан је Фонд солидарности ЕУ. Циљ Фонда је да одговори на елементарне непогоде и искаже европску солидарност са регијама унутар Европе које су погођене елементарним непогодама, укључујући поплаве, шумске пожаре, земљотресе, олује и сунце. Фонд пружа финансијску помоћ државама чланица ЕУ и земљама које су отпочеле приступне преговоре у случајевима елементарних непогода већих размера. Држава захтев предаје Комисији у року од дванаест недеља од када је проузрокована прва штета. Уредбом (ЕУ) бр. 661/2014 Европског парламента и Савета од 15. маја 2014. измене је и допуњена Уредба о Фонду солидарности ЕУ. Новом уредбом поједностављени су постојећи прописи у смислу да помоћ може бити исплаћена брже него раније, а државе ће моћи да користе ове погодности од 2015. године.

3 бода (чл. 19, ст. 29)

24. „О успостављању јединственог поступка решавања патентних спорова у Европи“, *Право и привреда*, 7-9/2014, 71–84.

У раду се разматра успостављање јединственог поступка решавања патентних спорова у Европи. Након уводних напомена о недостацима система заштите проналазака који се примењује у оквиру Европског завода за патенте (ЕЗП), први део рада посвећен је покушајима успостављања суда за решавање патентних спорова у Европи који су претходили Споразуму о јединственом патентном суду. То су Нацрт споразума о европском патентном спору који је предложио ЕЗП и Нацрт споразума о суду за европски и унитарни патент који је израдила ЕУ. Посебна пажња у раду посвећена је Мишљењу 1/09 Европског суда правде у коме је оцењено да је Нацрт споразума о суду за европски и унитарни патент у супротности са правом ЕУ. Европска комисија је, у складу са Мишљењем 1/09, прерадила Нацрт споразума у нови текст под називом Предлог споразума о Јединственом патентном суду (ЈПС), који је представљен у другом делу рада. Овај предлог је у фебруару 2013. године потписало двадесет пет држава чланица ЕУ. У трећем делу рада размотрени су изазови новог система решавања патентних спорова предвиђеног Споразумом о ЈПС.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

25. „Режим превођења унитарног патента: проблеми, приоритети и перспективе“, *Правна ријеч*, 37/2014, 671–686.

У раду се анализирају проблеми, приоритети и перспективе у вези са режимом превођења унитарног патента. Након уводних напомена о дуготрајним напорима да се установи јединствени систем заштите проналазака у ЕУ, први део рада посвећен је поступку успостављања режима превођења унитарног патента. Европска комисија је 2010. године предложила да режим буде у складу са Конвенцијом о издавању европских патената, чему су се упротивиле Шпанија и Италија. Након тога, преосталих двадесет пет земаља ЕУ прибегло је ближо сарадњи. Шпанија и Италија поднеле су тужбу Европском суду правде против успостављања ближе сарадње у области унитарне патентне заштите. У другом делу рада представљена је пресуда којом се одбија ова тужба. Дана 11. децембра 2012. коначно је усвојен тзв. „патентни законодавни пакет“ који се састоји од три компоненте: Уредбе о спровођењу ближе сарадње у области успостављања унитарне патентне заштите, Уредбе о спровођењу ближе сарадње у области успостављања унитарне патентне заштите која се тиче превођења и Споразума о Јединственом патентном суду. У оквиру трећег дела рада размотрен је специфичан положај Републике Италије као једине земље која не учествује у унитарној патентној заштити, али је потписала Споразум о Јединственом патентном суду.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

26. „Швајцарски референдум о ограничењу миграција из ЕУ: последице на односе између Швајцарске и ЕУ“, *Странни правни живот*, 3/2014, 141–155.

Рад је посвећен иницијативи за ограничење миграција из Европске уније коју је швајцарски народ подржао на референдуму и последицама оваквог исхода референдума на односе између Швајцарске и ЕУ. С обзиром на то да Швајцарска није чланице ЕУ, односи између ове земље и ЕУ уређени су на основу билатералних споразума, који су представљени у првом делу рада. Други део посвећен је самој иницијативи за ограничење миграција из ЕУ и референдуму који је одржан у фебруару 2014. године. Иницијатива „Против масовних миграција“ у директној је супротности са Споразумом о слободном кретању људи, једним од седам билатералних споразума које је Швајцарска потписала 1999. године. Свих седам споразума представљају јединствен споразум у смислу да су повезани преко тзв. „гильотина клаузуле“. То значи да раскидом једног од билатералних споразума, осталих шест престаје да буде на снази. Стога су у трећем делу рада размотрене последице усвајања иницијативе за ограничење миграција из ЕУ на односе између Швајцарске и ЕУ и процес европских интеграција уопште.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

27. „Источно партнерство – преглед и перспективе“, *Правни живот*, 12/2014, 343–356.

На геополитичкој мапи европског континента, све до недавно, могле су се издвојити три велике групе земаља: државе чланице ЕУ, државе кандидати за чланство у ЕУ (мисли се, пре свега, на земље Западног Балкана) и државе са којима Унија развија добросуседску политику и спремна је да подели све осим институција. Другим речима, са овим потоњима ЕУ била је отворена за различите облике сарадње, али у то време није било речи о њиховом чланству у ЕУ. Развојем Источног партнерства и нарочито потписивањем Споразума о придрживању са Украјином, Молдавијом и Грузијом у јуну 2014. године ситуација се изменила. У оквиру првог дела рада представљен је садржај и циљеви Источног партнерства, од самита у Прагу и Варшави, преко самита у Вилниусу, па све до потписивања Споразума о придрживању. У другом делу размотрени су изазови са којима ће се сукочити Украјина, Молдавија и Грузија и ЕУ након потписивања споразума. С једне стране, ове три земље су и даље зависне од Русије која не гледа благонаклоно на њихову проевропску оријентацију. С друге стране, ЕУ „уморна“ од проширења, у овом тренутку није у могућности да им понуди чланство. Стога се намеће питање на који начин се може источним партнерима омогућити привилегован положај у смислу приступа унутрашњем тржишту ЕУ, без да постану пуноправни чланови ЕУ. У трећем делу рада испитано је да ли би швајцарски билатерални споразуми са ЕУ могли да послуже као модел за интеграцију источних партнера Украјине, Молдавије и Грузије.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

28. „The Role of the European Union in Peacebuilding – with a Special Emphasis on the Conflict Resolution Theories as a Basis of Strategic Peacebuilding“, *Perspectives of Security in Europe – Current Challenges, EU Strategies, International Cooperation*(eds. A. Kellerhals, T. Baumgartner), 7th Network Europe Conference, Yerevan, 15th–17th July 2015, Europa Institut at the University of Zurich, Zurich 2015, 39–58.

У раду се анализира улога Европске уније у изградњи мира (*енг. Peacebuilding*), а посебна пажња посвећена је теоријама за решавање конфликтака као основи стратешке изградње мира. Током протеклих десет година, Европска унија учествовала је у различитим активностима цивилног и војног сектора, и на тај начин доприносила изградњи мира. Ипак, у академским круговима, као и у пракси, улога Европске уније у изградњи мира предмет је оштрих критика. Неки од изазова са којима се сочава Европска унија су: лоше дефинисан појам изградње мира, недостатак стратешке кохерентности и неспособност да се постигне одржив мир. Након кратких уводних терминолошких појашњења у вези са овом материјом, у првом делу рада анализирана је улога и организација Комисије Уједињених нација за изградњу мира. У другом делу размотрено је учешће Европске уније у активностима у вези са изградњом мира и изазови са којима је ЕУ сочава. У трећем делу рада аутор представља три теорије за решавање конфликтака које би могле бити интересантне за дефинисање основа стратешке изградње мира.

5 бодова (чл. 19, ст. 15)

29. „Примена националних прописа држава чланица ЕУ у оквиру система унитарне патентне заштите“, *Право и привреда*, 7-9/2015, 73–87.

Европски савет је у јуну 2012. године изменио Предлог уредбе о спровођењу ближе сарадње у области успостављања унитарне патентне заштите у смислу да су из његове садржине уклоњене одредбе које су се тицале директних и индиректних повреда и ограничења унитарног патента. Оваквом поступку оштро се упротивио Европски парламент. У децембру 2012. године постигнуто је компромисно решење којим је предвиђено да се у случају повреда и ограничења унитарног патента примењују национални закони држава чланица ЕУ које учествују у ближој сарадњи. Различити национални патентни закони требало би да буду хармонизовани у складу са Споразумом о Јединственом патентном суду. Осим тога, примена националних прописа предвиђена је и у вези са правима ранијег корисника, прометом имовинскоправних овлашћења која чине садржину унитарног патента и принудним лиценцама. Позивање на национална законодавства држава чланица у супротности је са самом природом унитарне патентне заштите и унитарним дејством унитарног патента. Стога овај рад настоји да расветли да ли и у којој мери примена националних прописа

доприноси даљој фрагментацији патентног пејзажа у ЕУ.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

30. „**Билатерални споразуми као алтернатива чланству у Европској унији – са посебним освртом на швајцарски модел**“, *Актуелна питања савременог законодавства*, Будва 2015, 239–252.

Швајцарска конфедерација представља својеврсни, оригинални интеграциони експеримент. Иако се определила да остане изван ЕУ, једна од најразвијенијих земља Европе, заправо уопште није толико изолована од ЕУ. Швајцарска готово равноправно учествује на јединственом тржишту ЕУ, што и јесте основни циљ европских интеграција. Дакле, препеке слободној трговини између Швајцарске и ЕУ постепено се уклањају, а швајцарски закони хармонизују са правом ЕУ. Аутор настоји да расветли на који начин, тј. којим правним инструментима, је Швајцарска остварила овај привилеговани положај у оквиру јединственог тржишта, без да је постала чланица ЕУ. У оквиру првог дела рада анализирани су билатерални споразуми између Швајцарске и ЕУ, као модел за учешће Швајцарске на јединственом тржишту ЕУ. Посебна пажња посвећена је „статичном“ природи ових споразума која подразумева да Швајцарска није у обавези да аутоматски усваја будуће законодавство ЕУ. У другом делу рада размотрено је да ли је овакав модел сарадње одржив, тј. да ли ће се у односима Швајцарске и ЕУ и у будућности примењивати билатерални приступ. Узимајући у обзир проблеме са којима се сочавају земље на путу ка чланству у ЕУ (укључујући и Републику Србију), посебно када је реч о обавези преузимања правних тековина ЕУ, у трећем делу рада испитано је да ли би за земље које претендују на чланство у ЕУ било корисно да постоји могућност прилагођавања законодавства ЕУ локалном контексту.

2 бода (чл. 19, ст. 17)

31. „**Пресуда Европског суда правде у предмету Краљевина Шпанија против Парламента и Савета – унитарна патентна заштита**“, *Правна ријеч*, 44/2015, 105–121.

У раду се анализира пресуда Европског суда правде од 5. маја 2015. у предмету Краљевина Шпанија против Парламента и Савета. Рад на успостављању јединственог система заштите проналазака на тлу ЕУ трајао је скоро четири деценије. У децембру 2012. године коначно је усвојен тзв. патентни законодавни пакет. Он се састоји од три компоненте : Уредбе о спровођењу ближе сарадње у области успостављања унитарне патентне заштите, Уредбе о спровођењу ближе сарадње у области успостављања унитарне патентне заштите која се тиче превођења и Споразума о јединственом патентном суду. Уредбе су ступиле на снагу у јануару 2013. године, а почеће да се примењују када Споразум ступи на снагу. У међувремену, Шпанија је поднела Европском суду правде две тужбе, једну против Уредбе о унитарној патентној заштити и другу против Уредбе о унитарној патентној заштити која се тиче превођења. Предмет овог рада је тужба

и пресуда у вези са Уредбом о унитарној патентној заштити. Након уводних напомена о успостављању јединственог система заштите проналазака у ЕУ, први део рада посвећен је тужби Шпаније која почива на седам тужбених разлога. У другом делу детаљно је размотрена пресуда Европског суда правде којом се тужба одбија.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

32. „Интеграциони капацитет Европске уније у времену кризе и изазови европских интеграција“, Правни живот, 12/2015, 199–211.

Криза која је 2008. године у Европској унији почела као економска брзо се проширила захвативши све остale сегменте привреде и друштва. Наравно, криза утиче и на политику проширења ЕУ. Питање да ли ће једна земља кандидат постати чланица ЕУ зависи од великог броја фактора. Неки се тичу земаља које су у процесу приступања, а неки саме Уније. С једне стране, земља кандидат током процеса приступања мора да испуни велики број политичких, економских, правних и институционалних услова. С друге стране, постоје два веома значајна фактора на страни саме ЕУ, од којих је један субјективне, а други објективне природе. Први, субјективне природе, односи се на жељу држава чланица ЕУ да прихвате нове земље у заједницу европских народа, нарочито након извесног „умора од проширења“ као последице таласа проширења у последњој декади. Осим тога, Уговором из Лисабона предвиђено је да се о сваком наредном проширењу ЕУ државе чланице изјашњавају појединачно, у складу са својим унутрашњим уставним уређењем. Други фактор на страни ЕУ јесте аборсциони/интеграциони капацитет ЕУ. Овај објективни фактор, у времену кризе, веома је ослабљен. У првом делу рада дата су терминолошка појашњења комплексног термина интеграциони капацитет. У другом делу анализирани су изазови процеса европских интеграција у времену кризе. У оквиру трећег дела рада размотрена су два решења за превазилажење постојећих проблема, која су потпуно различита. Прво подразумева наставак сарадње држава чланица ЕУ унутар институционалног оквира ЕУ, при чему ће свака напредовати сопственим ритмом (диференцирана интеграција), док се друго тиче редефинисања процеса европских интеграција у смислу наставка сарадње европских земаља у неком другом облику, ван институционалног оквира ЕУ.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

33. „Одговорност интернет посредника за повреду жига у праву Европске уније“, Право и привреда, 7-9/2016, 413–427.

Европска унија је 2000. године донела Директиву о неким правним аспектима услуга информационог друштва, посебно електронске трговине у оквиру унутрашњег тржишта. Овом директивом је, између осталог, регулисана одговорност интернет посредника, тј. услови под којима ће интернет посредници уживати имунитет од одговорности за повреде које учине трећа лица, корисници њихових интернет платформи (режим тзв. „сигурних лука“). ЕУ се определила

да ово питање уреди на тзв. хоризонлан начин. То значи да је одговорност интернет посредника за постављање сваке врсте незаконитог садржаја од стране трећих лица уређена униформно, без обзира на то да ли тим радњама долази до повреде ауторског права, права жига или неког другог права. Овакво решење је од самог почетка било предмет оштих критика, пре свега због различитости између искључивих овлашћења носиоца ауторског права и овлашћења титулара жига. Осим тога, Директиве оставља државама чланицама да неке аспекте одговорности уреде у складу са унутрашњим правним прописима, те је судска пракса унутар ЕУ неуједначена. Стога би требало реформисати нормативни оквир одговорности интернет посредника: с једне стране, да би се уважиле специфичности контекста у коме долази до повреде жига на Интернету, а с друге стране, како би се избегле различите интерпретације одредби Директиве од стране националних судова.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

34. „Повреда жига на сајтовима за аукцијску продају робе“ *Интелектуална својина и Интернет* (ур. Д. Поповић), научни скуп на Правном факултету Универзитета у Београду, 30. мај 2016, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд 2016, 47-73.

Убрзани развој Интернета и сајтова за аукцијску продају робе, као што је eBay, омогућили су продавцима и купцима да се директно повезују и шире пословање независно од географских граница. Ова нова тржишта отворила су могућности за нове повреде жига, пре свега продајом кривотворене робе на Интернету. Стога се намеће питање одговорности за продају кривотворене робе на сајтовима за аукцијску продају робе. У средишту расправе је дилема да ли су одговорни само корисници онлајн платформа за аукцијску продају робе или се може успоставити и одговорност интернет посредника на чијим сајтовима долази до повреда. Рад настоји да расветли ово питање кроз призму судске праксе која је у упоредном праву неуједначена. Најпре је, анализом пресуде у предмету *Tifani & Co v. eBay*, представљен амерички приступ питању одговорности интернет посредника. Затим су размотрена два значајна предмета из европске судске праксе – *LVMH v. eBay* пред француским судом и *L'Oréal v. eBay* пред енглеским судом, који се за мишљење обратио Европском суду правде. Посебна пажња посвећена је Смерницама које је усвојио Европски суд правде кад је реч о одговорности интернет посредника за повреду жига на сајтовима за аукцијску продају робе. Напослетку је испитан међународноправни оквир одговорности интернет посредника за повреду жига на сајтовима за аукцијску продају робе, са освртом на Трговински споразум против кривотворења робе (који никада није ступио на снагу) и Меморандум о продаји кривотворене робе путем Интернета.

2 бода (чл. 19, ст. 17)

35. „Уговор о лиценци у Преднацрту Грађанског законика Републике Србије“, *Актуелна питања савременог законодавства*, Будва 2016, 133–148.

Потреба за доношењем грађанског законика препозната је у Републици Србији почетком новог миленијума. Одлуком Владе од 16. новембра 2006. образована је Комисија за израду Грађанског законика Републике Србије. Комисија је рад на изради Преднацрта Грађанског законика завршила током 2014. године, а крајем исте текст је упућен на јавну расправу. Преднацрт ГЗ обухвата класична подручја грађанског права, стварно право, облигационо право, наследно право, породично право, као и друге изведене дисциплине које су у тесној вези са класичним грађанским правом, а које су се у српском правном систему развиле до степена могућности њихове кодификације. Што се тиче права интелектуалне својине, као специфичне врсте својине која за предмет има нематеријална добра, Радна група заузела је становиште да ову материју у принципу не треба укључивати у Грађански законик. Реч је о материји која је уређена посебним законима који се често мењају, тј. прилагођавају потребама савременог живота, пратећи снажну динамику развоја технологије, што је у супротности са замишљеном природом норми Грађанског законика. Ипак, Преднацртом ГЗ, у оквиру дела који се односи на облигације, регулисани су извесни именовани уговори. Један од њих је и уговор о лиценци коме је посвећена Глава XXX Преднацрта ГЗ, а који је предмет овог рада. Аутор посебно скреће пажњу на терминолошку конфузију када је реч о дефиницији предмета овог уговора, која је преузета из Закона о облигационим односима.

2 бода (чл. 19, ст. 17)

36. “**Rule of law in Europe – Rethinking the Concept in the Context of Enlargement**”, *Rule of law in Europe – Current Challenge* (eds. A. Kellerhals, T. Baumgartner), 8th Network Europe Conference, Moscow 11th – 13th July 2016, Europa Institut at the University of Zurich, Zurich 2016, 35-52.

У раду аутор анализира потребу преиспитивања концепта владавине права у контексту проширења ЕУ. Реч је о тзв. дилеми владавина права/проширење која се односи на истовремену потребу да се продуби дефиниција владавине права, али и избегне недоследност у успостављању европских стандарда. У том смислу, с једне стране, оцена да ли је у некој земљи остварена владавина права мора да обухвати не само текуће, формалне реформе, већ и понашање грађана, па чак и неочекиване промене у тој земљи. Циљ је да се поврати поверење грађана у државу као механизам за решавање конфликата. Како би се остварила та мисија, држава мора да буде ограничена, и у очима грађана виђена као ограничена, владавином права. Приликом оцене остварености владавине права, требало би испитати четири релевантне области: полазећи од права из књига, преко институција права, структура моћи и процеса, па све до друштвено – културних реалности. С друге стране, потреба за ширим приступом владавини права и оцена његове остварености повлачи следеће питање: с обзиром на то да је апсолутни циљ, у смислу друштва у коме се заиста и стално поштује владавина права, недостижан, до ког нивоа би држава требало да му се приближи да би се могла оквалификовати као *bona fide* члан ЕУ? Дакле, постоји потреба за заједничким референтним оквиром и крајњом доследношћу, која не може бити

ништа друго него доследност са самом ЕУ. Доследност са „самом ЕУ“ подразумева доследност између владавине права унутар ЕУ, и владавине права као пројектоване, изван ЕУ. Према томе, потребно је да ЕУ буде уздржана у дефинисању и оцени владавине права.

5 бодова (чл. 19, ст. 15)

37. **„Нека спорна питања у вези са накнадом штете у случају повреде комунитарног жига“, Накнада штете и осигурање – савремени изазови** (ур. З. Петровић, Н. Мрвић Петровић), назив скупа: XIX Међународни научни скуп Накнада штете и осигурање, Копаоник 2016, Удружење за одштетно право, Институт за упоредно право, Правосудна академија, Београд 2016, 58-71.

У раду се разматрају нека спорна питања у вези са накнадом стете у случају повреде комунитарног жига. Почетком деведесетих година 20. века Уредбом о комунитарном жигу успостављен је наднационални систем стицања и важења жига за читаву територију ЕУ као јединственог подручја. Ова уредба више пута је била предмет измена и допуна. Када је реч о накнади штете у случају повреде комунитарног жига, поред права ЕУ, у одређеним ситуацијама, примењују се и одредбе националних законодавстава држава чланица ЕУ. Након уводних напомена о успостављању комунитарног жига/ жига ЕУ, у првом делу рада размотрен је правни оквир за накнаду штете у случају повреде комунитарног жига/ жига ЕУ. С обзиром на сложеност овог правног оквира, одређена питања у вези са накнадом штете у случају повреде комунитарног жига најбоље се могу расветлити кроз призму судске праксе Европског суда правде. Стога је у другом делу рада размотрен један од новијих предмета који се појавио пред Судом, а тиче се ове материје. Предмет је значајан јер се њиме установљавају смернице на основу којих ће се убудуће решавати питања у вези са неким аспектима одговорности за накнаду штете у случају повреде комунитарног жига.

5 бодова (чл. 19, ст. 15)

38. **„Међународноправни оквир за продају кривотворене робе путем Интернета“, Правна ријеч, 48/2016, 123–138.**

Појава масовног коришћења Интернета омогућила је успостављање нових начина онлајн трговине, а они су, пак, отворили врата новим могућностима повреде права интелектуалне својине. Приликом трговине на Интернету (која се углавном одвија на сајтовима за аукцијску продају робе) најчешће долази до повреде права жига и то продајом кривотворене робе. Будући да корисници Интернета имају приступ интернет страницама које се креирају и уређују у другим државама, границе важења националних прописа су пробијене. Стога је додатни изазов за законодавне субјекте најразвијенијих држава да питања у вези са продајом кривотворене робе путем Интернета уреде на међународном нивоу. Међутим, постојећи обавезујући извори тзв. тврдог међународног права, као што су међународни споразуми и конвенције, не регулишу ово питање. Покушај да се донесе Споразум против кривотворења робе завршен је неуспешно јер га није

ратификовао довољан број држава потписница. С друге стране, инструменти тзв. неког међународног права нуде одређена решења у борби против овог глобалног проблема. Такав је Меморандум о разумевању о продаји кривотворене робе путем Интернета.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

39. «Le rôle du « couple Briand-Leger » dans l'élaboration et la promotion du projet », *L'idée d'Union européenne de 1929 à 2016: du projet Briand au retrait du Royaume-Uni* (ed. M. Lukic) назив скупа: *L'idée d'Union européenne de 1929 à 2016: du projet Briand au retrait du Royaume-Uni*, скуп поводом двадесетогодишњице сарадње између Прваног факултета у Београду и Европског центра Универзитета у Нансију, Београд, 7-10 новембар 2016. (изборник радова са научног скупа је у фази израде);:

Улога тандема „Бријан-Леже“ од кључне је важности за израду и промовисање Меморандума о организацији режима Европске федералне уније. Године 1929, током десете скupštine Друштва народа, двадесет шест делегата европских земаља задужили су француског министра, Аристида Бријана (*Aristide Briand*), да у име њихових влада изради меморандум. Меморандум француске владе је представљен 1. маја 1930. Реч је о доста обимном документу. Меморандум је представљао, с једне стране, план који је изражавао виђење француског министра, а с друге стране, програм са циљем да испровоцира сугестије заинтересованих влада. Израда меморандума се одвијала под руководством Алексис Лежеа (*Alexis Leger*), познатијег под псевдонимом Сан Џон Перс (*Saint-John Perse*), француског песника, писца и дипломате, који је 1960. године добио Нобелову награду за поезију. Чланак се састоји из три дела. Први део посвећен је професионалном животу Алексис Лежеа који је био близак сараднику Аристида Бријана и једна од најинтригантнијих фигура 20. века. С обзиром на то да није могуће представити целокупни опус Лежеа, рад је само покушај да се осветли његова значајна улога у историји европских интеграција. Како се Леже сматра најзаслужнијим за израду и промоцију Меморандума, садржај Меморандума је представљен у другом делу рада. Трећи део посвећен је судбини Меморандума.

3 бода (чл. 19, ст. 16)

40. „Владавина права у Европској унији – преиспитивање концепта у контексту проширења“ (коауторски рад са М. Глинтић, МА), *Правни живот*, 12/2016, 295–307.

Аутори на самом почетку рада износе став да Европска комисија и други међународни актери најчешће тумаче концепт владавине права на веома узак начин, ограничавајући га на функционисање правосудног система, посебно кривичног суда и још уже на случајеве у вези са корупцијом. Такво тумачење оставља изван оквира владавине права шире схватање концепта, према коме би владавина права требало такође да обухвати активности и одлуке свих оних који

врше власт како у јавном тако и у приватном сектору. Владавина права није у вези са правом *per se*, већ заправо са вољом да се право и закони поштују. Ипак, узак приступ превиђа можда најважнију функцију владавине права, а то је њена друштвена улога као уобичајеног механизма за решавање социјалних и политичких конфликтата. Дакле, ЕУ би у близкој будућности морала прецизије да одреди шта се подразумева под политичким критеријумом владавине права. ЕУ би морала да усвоји ширу дефиницију засновану на жељеним циљевима пре него на лако мерљивим средствима. Такав притуп је познат као дефиниције друге генерације и њихов фокус је на одрживим реформама. Залагање за приступ који је усмерен на циљеве, а не на средства, делује прилично компликовано у контексту проширења Уније. Аутори истичу да постоји потреба да се помире два контрадикторна, супротстављена аспекта, уколико се определи за приступ који почива, тј. који је заснован на циљевима. ЕУ би требало да се суочи са оним што се подразумева под тзв. дилемом владавина права/проширење.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

41. „**Успостављање и организација Јединственог патентног суда**“, *Српска правна мисао*, 49/2016, 7-26.

У раду се анализира успостављање и организација новог правосудног органа за решавање патентних спорова у Европи – Јединственог патентног суда (ЈПС). Након уводних напомена о покушајима увођења јединственог система заштите проналаска у Европској унији, у првом делу рада дат је кратак осврт на историјат успостављања јединственог система решавања патентних спорова у Европи. У другом делу представљени су правни акти на којима се заснива рад Јединственог патентног суда. То су Споразум о ЈПС и Нацрт пословника ЈПС. У трећем делу размотрена је организација Јединственог патентног суда. Посебна пажња посвећена је начину избора судија, структури Јединственог патентног суда и језику на коме се води поступак пред ЈПС.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

42. „**Пресуда Европског суда правде у предмету Краљевина Шпанија против Савета – режим превођења патентних списка унитарног патента**“, *Ревија за европско право*, 1/2016, 93-114.

У раду се анализира пресуда Европског суда правде (ЕСП) од 5. маја 2015. у предмету Краљевина Шпанија против Савета ЕУ. Рад на успостављању јединственог система заштите проналаска у ЕУ трајао је скоро четири деценије. Напокон, у децембру 2012. године, усвојен је тзв. патентни законодавни пакет који се састоји од три компоненте: Уредбе о спровођењу ближе сарадње у области успостављања унитарне патентне заштите, Уредбе о спровођењу ближе сарадње у области успостављања унитарне патентне заштите која се тиче превођења и Споразума о јединственом патентном суду (СЈПС). Обе уредбе ступиле су на снагу у јануару 2013. године, а почеће да се примењују када СЈПС ступи на снагу. У међувремену, Краљевина Шпанија поднела је две тужбе ЕСП, једну против Уредбе о успостављању унитарне патентне заштите и другу против

Уредбе о успостављању унитарне патентне заштите која се тиче превођења. У раду је најпре размотрен режим превођења патентних списка унитарног патента. Након тога, представљена је тужба Шпаније која почива на пет аргумента. Напослетку, детаљно је анализирана пресуда ЕСП.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

43. "The Unified Patent Court – a New Judicial Body for the Settlement of Patent Disputes within the European Union", *Procedural Aspects of EU Law* (ур. Д. Дуић, Т. Петрашевић), назив скупа: *Procedural Aspects of EU Law*, Осијек 6-7 април 2017, Правни факултет Универзитета у Осијеку, Осијек 2017, 238-255.

Јединствени патентни суд (ЈПС) успостављен је Споразумом о јединственом патентном суду, који је у фебруару 2013. године потписало двадесет пет држава чланица ЕУ. Споразум ће ступити на снагу када га ратификује тринест држава чланица, укључујући Француску, Немачку и Уједињено Краљевство. ЈПС је правосудни орган за решавање патентних спорова који се тичу европског патента и европског патента са унитарним дејством. Узимајући у обзир број покушаја да се установи јединствен систем заштите проналазака унутар ЕУ, први део рада представља преглед историје успостављања јединственог система решавања патентних спорова. Други део анализира правне основе, изворе права и структуру ЈПС. Посебна пажња посвећена је односу између ЈПС и Европског суда правде. У трећем делу, аутор испитује изазове са којима ће се суочавати корисници новог система за решавање патентних спорова у вези са европским патентном и европским патентном са унитарним дејством.

5 бодова (чл. 19, ст. 15)

44. „Перспективе унитарне патентне заштите након Брексита“, *Право и привреда*, 7-9/2017, 275-289.

Након што је Уједињено Краљевство (УК) на референдуму одржаном у јуну 2016. године одлучило да изађе из ЕУ, перспективе унитарне патентне заштите су неизвесне. Унитарни патентни пакет, усвојен у децембру 2012. године, још није почeo да се примењује. Ступање на снагу Споразума о Јединственом патентном суду (СЈПС) и две уредбе о унитарној патентној заштити, чији је почетак примене везан за ступање на снагу СЈПС, условљено је ратификацијом најмање тринест држава, укључујући Немачку, УК и Француску. УК је првобитно одложило ратификацију како би сачекало исход референдума. Упркос резултатима референдума, УК је у новембру 2016. године најавило да је вољно да настави са ратификацијом. Међутим, питање је да ли је она и даље правно могућа. Сваки облик учешћа УК у унитарном патентном пакету подразумева измене и допуне СЈПС и пратеће међународне споразуме између ЕУ и УК. У оквиру дискусије о могућностима учешћа УК, као државе која није чланица ЕУ, у унитарној патентној заштити искристалисала су се три питања: најпре учешће УК у материјалном патентном праву на основу Уредбе о унитарној патентној заштити; затим учешће у систему решавања патентних

спорова на основу СЈПС; и на послетку, подобност Лондона да буде седиште једне од три централне јединице ЈПС.

6 бодова (чл. 19, ст. 9)

45. „**Патентна заштита проналазака у међународном, европском и националном праву**“, *Национално и међународно право – актуелна питања и теме* (ур. О. Јовић-Пралиновић), назив скупа: *Национално и међународно право – актуелна питања и теме*, Косовска Митровица 26-27 мај 2017, Правни факултет Универзитета у Приштини са привременим седиштем у Косовској Митровици, Косовска Митровица 2017, 255-271.

Рад је посвећен патентној заштити проналазака која се може анализирати на три нивоа: међународном, европском и националном. Све до краја 19. века природа и обим патентне заштите имали су искључиво национални дomet. Међутим, убрзани развој технологије допринео је томе да се патентна заштита прошири и на иностране земље. Најпре је 1883. године донета Париска конвенција као кровни међународни документ у области права индустријске својине. На основу одредби ове конвенције је 1970. године потписан Уговор о сарадњи у области патената који је отворен за све земље света. Када је реч о европском континенту, 1973. године донета је Конвенција о издавању европских патената. Ова конвенција регионалног карактера није део правних тековина ЕУ. Стога ЕУ деценијама настоји да установи јединствен систем заштите проналазака на тулу ЕУ. Након бројних неуспелих покушаја, у децембру 2012. године усвојен је законодавни пакет којим се успоставља унитарна патентна заштита. Унитарни патент је заправо европски патент са унитарним дејством на територији држава чланица ЕУ које учествују у ближој сарадњи.

5 бодова (чл. 19, ст. 15)

46. „**Редефинисање концепта европских интеграција – различити сценарији за превазилажење кризе у Европској унији**“, *Актуелна питања савременог законодавства*, Будва 2017, 201–214.

Европска унија се од 2008. године налази у највећој, најдуготрајнијој и најнеизвеснијој кризи од свог оснивања. Проблеми са којима се тренутно суочава ЕУ, као и могући путеви за излазак из исте, превазилазе границе овог рада. Редефинисање концепта европских интеграција анализира се кроз призму изналажења решења, правних механизама који ће уважити постојеће различитости међу државама чланицама. Рад настоји да осветли неке могућности које стоје на располагању државама чланицама, као и самој ЕУ. Реч је о неколико сценарија за редефинисање концепта европских интеграција, тј. за реорганизацију ЕУ који се разликују по природи, опсегу и дometима. Међу сценаријима могуће је извршити њихово градирање према степену укључености држава у различите политике унутар институционалног оквира ЕУ. У том смислу, на првом mestu је диференцирана интеграција која подразумева наставак сарадње унутар институционалног оквира ЕУ, међутим не имплицира учешће

свих држава у сваком виду сарадње. Затим, следи могућност склапања билateralних споразума између ЕУ и оних држава које нису чланице или више нису чланице ЕУ. Такође постоји могућност успостављања сарадње држава европског континента и изван институционалног оквира ЕУ. У раду су размотрене све три опције. А напослетку су изложени предлози које је Европска комисија изнела у Белој књизи о будућности Европе. Реч је о пет различитих сценарија који подразумевају опстанак ЕУ као такве, тј. реформе унутар институционалног оквира ЕУ.

2 бода (чл. 19, ст. 17)

УКУПАН БРОЈ БОДОВА: 219

г) Образовна дјелатност кандидата:

Образовна дјелатност прије последњег избора/реизбора
(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство) сврстаних по категоријама из члана 21.)

Кандидат од 2010. године држи предавања на француском језику у оквиру Мастер студија из области Међународног права и права Европске уније које на Правном факултету Универзитета у Сегедину (Мађарска) заједнички организују Правни Факултет Универзитета у Лиону (Француска) и Правни факултет Универзитета у Сегедину (Мађарска).

10 бодова (чл. 21, ст. 3)

УКУПАН БРОЈ БОДОВА ДО ПОСЛЕДЊЕГ ИЗБОРА: 10

Образовна дјелатност послије последњег избора/реизбора
(Навести све активности (публикације, гостујућа настава и менторство) и број бодова сврстаних по категоријама из члана 21.)

1. Након избора у звање доцента, доц. др Јелена Ђеранић ангажована је као одговорни наставник у извођењу наставе из предмета Право интелектуалне својине на Правном факултету Универзитета у Бањој Луци. У раду са студентима кандидат, доц. др Јелена Ђеранић, демонстрирала је компетентност, склоност ка образовној делатности и одговарајуће педагошке способности.
2. Доц. др Јелена Ђеранић је од 2010. године ангажована као гостујући професор на Правном факултету у Сегедину где држи предавања у оквиру Мастер студија из Међународног права и права ЕУ које заједнички организују Правни факултет Универзитета у Лиону (Француска) и Правни факултет Универзитета у Сегедину (Мађарска).

6 бодова (чл. 21, ст. 4)

3. На основу Одлуке Научно-наставног већа број 12/3.1224-VII-5/16 од. 10.11.2016. о именовању Комисије за одрану докторске дисертације mr Милице Чизмовић, доц. др Јелена Ђеранић именована је за члана Комисије. Сходно томе, доц. др Јелена Ђеранић била је члан комисије за одрану докторске дисертације mr. Милице Чизмовић под називом „Заштита права жига у домаћем и праву

<p>Европске уније“, која је одбрањена на Правном факултету Универзитета у Бањој Луци 24. децембра 2016.</p> <p style="text-align: right;">3 бода (чл. 21, ст. 12)</p>
<p>4. Студентске анкете/евалуација наставе Правни факултет Универзитета у Бањој Луци (предмет: Право интелектуалне својине) 2015/2016 године: 3,70 2016/2017 године: 3,93 Просјечна оцјена: 3,81</p> <p style="text-align: right;">8 бодова (чл. 25)</p>
УКУПАН БРОЈ БОДОВА: 17

д) Стручна дјелатност кандидата:

Стручна дјелатност кандидата прије последњег избора/реизбора
(Навести све активности сврстане по категоријама из члана 22.)

1. „La nouvelle architecture de l' Union européenne“, *Ревија за европско право*, 2-3/2004, 5-35.

Аутор се у овом раду бави институционалним аспектима реформе у Европској унији, предложене Уговором о Уставу ЕУ. Предлози садржани у овом уговору се пореде са решењима Уговора из Нице, који је био на снази у време писања рада. Осланјајући се на теорију о два извора легитимитета, оном који потиче од народа и оном који потиче од држава чланица ЕУ, реформа предложена Предлогом уговора о Уставу ЕУ, се анализира из угла легитимитета институција. Тако су у првом делу рада представљена три тела која учествују у функционисању Европске уније и то су: Европски парламент, национални парламенти и Комитет региона, док је други део посвећен Европском савету и Савету министара.

2 бода (чл. 22, ст. 4)

2. „La vie démocratique de l'Union européenne“, *Ревија за европско право*, 1/2005, 5-21.

У раду се анализира порекло, улога, циљеви и место цивилног друштва које је током времена постало незаобилазни актер у политичком животу Европске уније. Први део рада посвећен је развоју идеје о цивилном друштву, пре свега у светлу филозофије Јургена Хабермаса (*Jurgen Habermas*). Чињеница да се само цивилно друштво порепознаје у Хабермасовој теорији и да у истој налази привлачан оквир за дефинисање свог идентитета, сведочи о значају и квалитету његовог концепта цивилног друштва. У другом делу рада размотрени су предлози Уговора о Уставу ЕУ у вези са местом и улогом цивилног друштва у ЕУ. Посебно поглавље аутор посвећује партиципативној демократији, тј. учешћу цивилног друштва у доношењу заједничких одлука у ЕУ.

2 бода (чл. 22, ст. 4)

3. „Европска правосудна мрежа у кривичним стварима“, *Европско законодавство*, 29-30/2009, 42-48.

Европска правосудна мрежа представља децентрализовану мрежу успостављену између правника и судија Европске уније који раде на кривичним предметима. Сврха успостављања ове мреже је унапређење сарадње у смислу брже и ефикасније размене информација између држава чланица ЕУ, чиме се омогућава организована и ефикасна борба против тешких облика криминала, нарочито организованог криминала, корупције, трговине дрогом, тероризма итд. У раду се анализира састав, начин функционисања и организациона структура Европске правосудне мреже. Аутор са посебном пажњом испитује однос успостављен између Европске правосудне мреже и Европске правосудне мреже и Европске правосудне мреже и Европске правосудне мреже.

2 бода (чл. 22, ст. 4)

4. „Сарадња у области правосуђа и унутрашњих послова на основу Уговора из Лисабона“, *Европско законодавство*, 33-34/2010, 9-18.

Овај рад посвећен је сарадњи држава чланица ЕУ у области правосуђа и унутрашњих послова. Уговором из Лисабона предвиђен је низ нових, решења у овој области, међу којима се, као најзначајнија, издвајају она које се тичу начина доношења одлука, врсте правних аката који се користе у овој области, надлежности Европског суда правде, улоге националних парламената, јачања борбе против тероризма и организованог криминала, могућности оснивања Канцеларије Европског тужиоца и Сталног одбора за унутрашњу безбедност. Аутор указује на значај сарадње држава чланица у области правосуђа и унутрашњих послова, истичући да питања из ове области, у данашње време, све чешће имају транснационални карактер. Будући да је немогуће да једна држава сама одговори на одређене изазове или да се супротстави и ефикасно бори са одређеним проблемима (као што су напр. тешки облици криминала), неопходно је да државе сарађују на њиховом решавању.

2 бода (чл. 22, ст. 4)

5. Кандидат је од јануара 2008. године члан Уређивачког одбора и Издавачког савета часописа „Страни правни живот“.

2 бода (чл. 22, ст. 22)

УКУПАН БРОЈ БОДОВА ДО ПОСЛЕДЊЕГ ИЗБОРА: 10

Стручна дјелатност кандидата (послије последњег избора/реизбора)

(Навести све активности и број бодова сврстаних по категоријама из члана 22.)

1. „Близка сарадња држава чланица ЕУ у кривичној области“, *Европске интеграције и међународна кривичноправна сарадња* (ур. Ј. Ђирин, С. Ђејатовић), Институт за упоредно право, Српско удружење за кривичноправну теорију и праксу, Београд 2011–2012, 69–81.

У раду се анализира могућност успостављања ближе сарадње између држава чланица ЕУ у кривичној области. Након уводних напомена о развоју ЕУ, први

deo rada posvećen je samom mehanizmu bliže saradnje. U drugom delu razmotrena je pravosudna saradnja u krvичноj oblasti u EU. Najpre je predstavljen razvoj saradnje između država članica EU u krvичноj oblasti, a nakon toga su испитане одредбе Ugovora iz Lisabona u vezi sa успостављањем bliže saradnje u okviru pravosudne saradnje u krvичноj oblasti. Предвиђено је да се ближа сарадња може покренути у три случаја. У сва три случаја, уколико није постигнута сагласност међу државама чланicama EU, најмање девет држава чланica може покренути ближу сардану.

2 бода (чл. 22, ст. 6)

2. „Еволуција Европола – од невладине организације до агенције Европске уније“, Сузбијање организованог криминала као предуслов владавине права (ур. Ђ. Ђирић), назив скупа: Сузбијање организованог криминала као предуслов владавине права, Вршац, 29-30 септембар 2016, Институт за упоредно право, Фондација Ханс Зајдел, Београд 2016, 227–236.

У раду се анализира еволуција Европске полицијске службе – Европол од невладине организације, основане Конвенцијом Европол, до агенције EU, успостављене Одлуком Савета. Након уводних напомена о историјату између полицијских служби европских земаља и успостављању Европола, у првом делу рада укратко су размотрени циљеви, структура и организација рада Европола. Други део посвећен је реформама кроз које је прошао Европол, с једне стране на основу Одлуке Савета, а с друге стране Уговором из Лисабона. С обзиром на то да је Одлуком Савета Европол добио статус агенције EU, он се финансира из буџета Уније. Стога је посебна пажња у раду посвећена парламентарној контроли рада Европола од стране Европског парламента. Упркос поменутим реформама, сама суштина, односно природа Европске полицијске службе није се променила. Европол је остао сервис, тј. служба за подршку полицијским службама држава чланница, без могућности да сам примењује мере принуде, на шта је указано у трећем делу рада.

2 бода (чл. 22, ст. 6)

3. „Заштита проналазака у Европској унији“, Актуелна питања из области грађанског права у Босни и Херцеговини, теорија-пракса, XI Савјетовање из области грађанског права, Јахорина, 19 – 22 октобар 2016, Удружење судија Републике Српске, 75-88.

Када је реч о заштити проналазака у EU, аутор истиче да се може направити разлика између три постојећа система заштите који не почивају на праву EU, с једне стране, и система заштите који почива на праву Европске уније, али још није почeo да се примењује. Још седамдесетих година 20. века у оквиру тадашњих Европских заједница отпочео је рад на успостављању јединственог система заштите проналазака. Међутим, услед неслагања између држава чланница о неким значајним питањима у вези са заштитом, тек у децембру 2012. године је усвојен тзв. унитарни законодавни пакет. Пакет је ступио на снагу у јануару 2013. године, а очекује се да ће у најскоројој будућности почети да се примењује

унитарни патент, као инструмент заштите који почива искључиво на праву ЕУ.

2 бода (чл. 22, ст. 6)

4. Доц. др Јелена Ђеранић члан је редакције часописа „Српска правна мисао“ који издаје Правни факултет Универзитета у Бањој Луци.

2 бода (чл. 22, ст. 22)

5. Доц. др Јелена Ђеранић члан је редакције часописа „Страни правни живот“ који издаје Институт за упоредно право у Београду.

2 бода (чл. 22, ст. 22)

6. Доц. др Јелена Ђеранић члан је скупштине Удружења правника у привреди и члан Удружења правника Србије и Републике Српске.

2 бода (чл. 22, ст. 22)

УКУПАН БРОЈ БОДОВА: 12

III. ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ

Комисија констатује да је пријава др Предрага Раосављевића непотпуна. Кандидат Раосављевић није уз пријаву поднио конкурсом предвиђену документацију. Секретаријат факултета га је Обавјештењем бр. 753-1/17 од 10.07.2017. године обавјестио да је пријава непотпуна, те да је допуни у року од осам дана. Кандидат Раосављевић ни у остављеном року то није учинио. Будући да комисија није надлежна сама прикупљати податке о кандидату, а да је конкурсом предвиђено да се непотпуне и неблаговремене пријаве неће узети у разматрање, Комисија је пријаву др Предрага Раосављевића одбацила као непотпуну.

Комисија констатује да је кандидат доц. др Јелена Ђеранић стекла 156 бодова (136 + 10 + 10) прије последњег избора и **248 бодова** (219 + 17 + 12) послије последњег избора научне, образовне и стручне компетенције.

Кандидат доц. др Јелена Ђеранић је бројем, садржином и квалитетом објављених радова, учешћима на међународним и домаћим научним и стручним скуповима, као и радом на Правном факултету Универзитета у Бањој Луци несумњиво показала своју посвећеност Ауторском праву и праву индустријске својине.

На основу извршене валоризације радова које је кандидат доставила уз пријаву на конкурс, може се закључити да кандидат доц. др Јелена Ђеранић испуњава све услове, предвиђене Законом о високом образовању Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, 73/10, 104/11, 84/12, 108/13, 44/15 и 90/16), Статутом Универзитета у Бањој Луци од 12.04.2012. и Правилником о поступку и условима избора академског особља Универзитета у Бањој Луци од 28.05.2013. године, са његовим измјенама и допунама од 04.05.2015. године и 27.04.2017. године, за избор у звање ванредног професора.

Имајући све ово у виду, Комисија једногласно предлаже Наставно-научном већу Правног факултета да, на основу овог извештаја, предложи Сенату Универзитета у Бањој Луци да доц. др Јелену Ђеранић изабере у звање ванредног професора за ужу научну област Ауторско право и право индустријске својине на наставном предмету Право интелектуалне својине.

Уколико се на Конкурс пријавило више кандидата у Закључном мишљењу обавезно је навести ранг листу свих кандидата са назнаком броја освојених бодова, на основу које ће бити формулисан приједлог за избор

У Бањој Луци, 11. 09. 2017.

Потпис чланова комисије

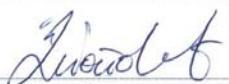
1.

Академик проф. др Витомир Поповић,
редовни професор Правног факултета
Универзитета у Бањој Луци

2.

Академик проф. Радован Вукадиновић,
редовни професор Правног факултета
Универзитета у Крагујевцу

3.

Проф. др Душан Поповић, ванредни
професор Правног факултета
Универзитета у Београду